

rufaco

número 35

PUBLICACIÓ D'AMICS DE CERDANYA

Preu 75 pts.

Lago de PUIGCERDA.— Extracción de hielo en invierno.

PUIGCERDA. Un grupo sobre la superficie helada del lago.

FELIC
ANY
NOU

BAR CAFETERIA

RISCO

ESPECIALIDAD EN TAPAS VARIADAS
Y PLATOS COMBINADOS

JOSE ANTONIO, 34

PUIGCERDÀ

Restaurant típic de Cerdanya

EL RECÓ

Telèfons: 88 11 46 - 88 13 79 - 88 08 69

VILALLOVENT

(PUIGCERDÀ)

FOTO - ESTUDI

Escoles Pies, 16

Tel: 88 03 88

PUIGCERDÀ

ASSESSORIA

FISCAL

JORDI

CARBÓ

i BRILLAS

Economista Col·legiat
Assessor Fiscal Diplommat

— INFORMACIÓ FISCAL TRIBUTARIA. Tots els comerçants, pagesos, empresaris, professionals, industrials, etc. han d'efectuar del dia 1 al 25 de gener les declaracions de fraccionament i/o atencions pertanyents al segon semestre en estimació objectiva o quart trimestre en estimació directa. Informi-se'n aquí sense cap compromís.

- ASSESSORAMENT I LIQUIDACIÓ D'IMPOSTOS
- COMPTABILITAT FISCAL
- ASSESSORAMENT LABORAL
- ASSEGURANCES SOCIALS
- AGENCIA D'ASEGURANCES
- ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
- GESTIONS ADMINISTRATIVES DE TOTA MENA

C/. PUIG PEDROS, 3 PUIGCERDÀ - TEL.: 88 11 65

C/. PUIGCERDÀ, 2 LLIVIA

JOIERIA

RELOTGERIA

J. Fullana

PUIGCERDÀ

AUTO ESCOLA PUIGCERDÀ

Victòria, 4, 1er.

PUIGCERDÀ

FILATELIA MONTANÉ

C/. Morera, 6
PUIGCERDÀ

HOTEL

RESTAURANTE

EUROPA

DIRECTOR:

JULIO PEREZ DE ROZAS

Plaza Cabrinetty, 16
Tfno. — 88 01 00
PUIGCERDÀ

TOSAS-SASTRE

José Antonio, 4 PUIGCERDÀ

editorial

número 35

rufaca

Publicació de l'Associació
"Amics de Cerdanya"

Consell de Redacció:

F. X. Bosom
Pere Capdevila
Miquel Casanovas
Rosa Cuesta
Pere Domingo
Laura Fabra
Emili Guirao
Pep Martí
Carme Moreno
Joan Peitx
Josep Peitx
Dolors Picas
Xavier Pujol (corrector)
Jean Paul Poirier
Meritxell Sastre
Ramon Solà
Rosa Soler
Josep M. Tosas

Col.laboradors:

El Biògrafo
Cu-Cut
Pere Font
Juan Fullana
Salvador Galcerán
Roger Giral (França)
Nostàlgic
Carme Clausell (França)
Rosa M. Martínez
El Trovador
Josep Vigo

Edita: AMICS DE CERDANYA
Passeig 10 d'abril, s/n.
PUIGCERDÀ

T. 88 12 13
88 02 69
88 12 25

Composició i muntatge:
equip VILETA 12
Artesa de Lleida

PUBLICACIO MENSUAL.

La direcció de la revista no es fa responsable dels judicis personals dels seus col.laboradors.

Només quatre mots tot plegat. Senzillament aquesta editorial número 35 voldria ésser una mena de missatge que porta una data molt significativa per RUFACA.

D'ençà aleshores, tres anys d'història de la nostra Comarca, cercant objectivitat i informació, s'han vist reflexats a les planes de la publicació D'AMICS DE CERDANYA.

Ha aconseguit RUFACA el seu objectiu?

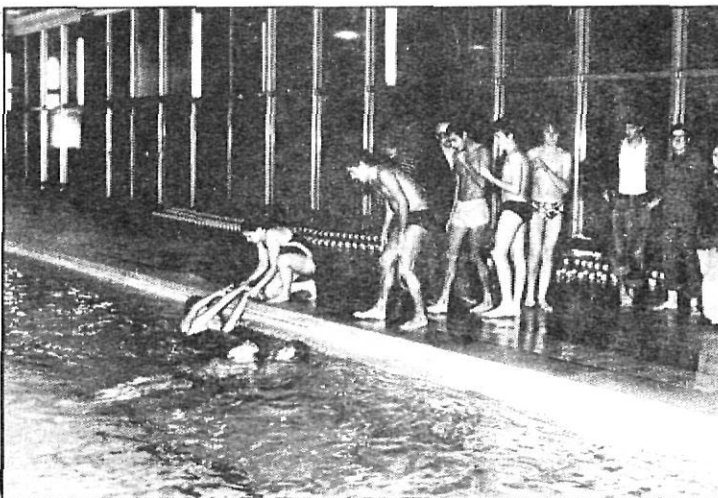
Pensem que sí. Caldria afegir que si no ha omplert els desitjos més amples, a l'abast de tothom resta la solució. La porta es oberta. No ha tallat l'entrada a les inquietuts de tots. Si es pot millorar, l'esforç val la pena. Aproveu-vos i sentireu el remor de RUFACA.

BONES FESTES I MILLOR ANY 81

sumari

EDITORIAL	3	COL.LABORACIONS	
		<i>Els nostres vells</i>	21
		<i>Evènement littéraire</i>	21
		<i>La Revista de Font de Segre</i>	22
		<i>Los diputados socialistas informan</i>	22 - 23
		<i>Biometano: Energia casi gratuita</i>	23 - 24
		<i>Carta</i>	24
		<i>La Ciutat i l'urbanisme (III)</i>	25 - 26
		ESPORTS	26
		LLETRES	27
		MUSICA	27
		RECULL	28
		CARTES A RUFACA	28 - 29
		CAL LLEGIR	29
		RUFACADES	30
		SOCORRISME	30
ACTUALITAT CERDANA			
<i>Cruz Roja informa</i>	4		
<i>Després de nou mesos un ple a Ger</i>	5		
<i>Radioaficionats</i>	5 - 6		
<i>Fira de bestiar equí</i>	6 - 7 - 8		
<i>Sobre la reunió del Pla d'Ordenació</i>	9 a 12		
<i>Llar de l'Avi?</i>	12 - 13		
<i>La Casa de la Vila</i>	13 - 14 - 15		
<i>Nota de CC-UCD</i>	15		
<i>Convocatòria II Concurs de Fotografia "Amics de Cerdanya"</i>	15		
XERRANT	16 a 19		
<i>Darrera notícia d'actualitat</i>	19		
DES DE L'ARXIU	20		

CRUZ ROJA INFORMA

Como es costumbre de cada año, la Asamblea de la Cerdanya ha organizado un nuevo Curso de Socorrismo, cuya parte técnica ha sido desarrollada en esta ocasión por el Ayudante Técnico Sanitario, Sr. Joaquim Giralt i Riba, quien ha sabido mantener el interés constante de los 41 alumnos inscritos, por la amenidad y eficacia con que ha actuado en todas sus intervenciones a lo largo del curso.

Las actividades se han desarrollado con base a los temas previstos para estos casos, dando preferente atención a lo que, de forma sencilla, debe tener en cuenta el socorrista ante cualquier accidentado.

Asimismo y a cargo del Mosén Llorenç UTGES, se ha desarrollado el tema espiritual del socorrista, en lo que se refiere a la importancia de la ayuda moral que representa el dar, en su momento justo, la necesaria confianza al accidentado.

También y como ya es costumbre, la Asamblea de la Cerdanya invitó a participar a sus colegas de la CROIX ROUGE FRANCAISE de la Cerdagne CAPCIR, quien con sus técnicas colaboraron en las prácticas desarrolladas, conservando así las muy estrechas relaciones de amistad y colaboración existentes desde hace tiempo.

Como variedad y gracias a la cesión de la Piscina del Polideportivo, se han desarrollado algunas técnicas para auxiliar a un accidentado con síntomas de asfixia por inmersión que, si bien el Curso no es de esta especialidad, complementa las actuaciones de los socorristas.

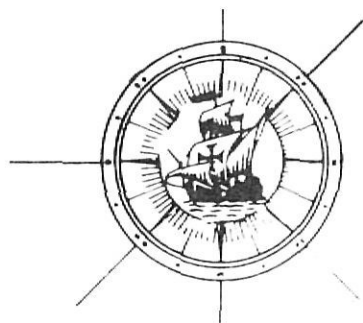
Finalmente se dedicó una sesión a la temática de organización de la Asamblea de la Cerdanya, exponiendo de forma detallada, la finalidad y modo de actuación de las secciones existentes en el seno de la Asamblea de CRUZ ROJA en la Cerdanya.

A todos los alumnos APTOS se les otorgará el Título de la Institución y el de la Federación Nacional de Salvamento y Socorrismo, documento de obligatoria tenencia para todos aquellos socorristas que deseen prestar su Servicio Militar en Sanidad a través de CRUZ ROJA.

Puigcerdá, 6 de diciembre de 1980

DISFRUTE DE LA NIEVE CON...

VIAJES BAIXAS, S. A.

Cursillos de SKI - Fines de semana
SKI tres naciones (España, Francia, Andorra)
MONITORES - TRANSPORTES - FORTFAITS
ALQUILER MATERIAL - MERCADILLO OCASION

INFORMESE...

C. Victoria, 2 (TOURING) - Teléfono 88 06 02 PUIGCERDA (Girona)

DESPRÉS DE NOU MESOS UN PLE A GER

Ordre del Dia: Posar-se d'acord per adobar el carrer Major. Escrit presentat pel regidor Josep Ester sobre la manera d'actuar del Batlle amb la comissió d'obres.

Sobre les obres a fer en el carrer Major el Secretari explicà que es podria fer una carta amb acús de rebut per a tots els veïns fixant la quantitat a pagar per cadascun. Fer-ho publicar al B.O., tornar a mirar els metres linials de façana i el volum perquè no pugui impugnar-ho ningú i aprovar-ho en un acord municipal. Es una cosa molt ben feta, fer-ho saber a tothom el qui està afectat per aquestes obres però també estaria bé que tothom tingués la llista del que paguem tots els veïns perquè després no hi hagin mals entesos.

També s'acorda que si entre tant hi hagués una puja dels pressupostos es tindria que pujar la quantitat a pagar. Es va dir de fer un informe per un arquitecte a fi de poder demanar una subvenció a la Diputació i finalment que si algun veí no té els cèntims pugui pagar a plaços.

Es passà al segon punt de l'ordre del dia: escrit presentat pel regidor Josep Ester i si-

no vam entendre malament amb el recolçament de tots els regidors que formen la comissió d'obres que són Pere Bertran, Francisco Fabra, i Francisco Comenges. L'esmentat escrit anava en contra de la manera que l'alcalde porta les coses en matèria d'obres. La comissió diu que demana la haxa si el Sr. Batlle no rectifica la manera de portar a terme les gestions.

Aquí hi va haver picabaralles quan el regidor Ester diu a l'alcalde que va anar a parlar una obra que no arribava a la mida que exigés la llei del sòl, i a més parlà en nom de la corporació i digué que a ell ja li anava bé, però que es veia obligat pels altres regidors cosa que no és veritat. Després surt una altra acusació contra el Secretari que havia dit que l'Ester tenia dues cares. El Secretari no contesta. Torna a insistir el mateix regidor diguen que les comissions d'aquest ajuntament les porta totes l'alcalde i el secretari i que no tenia que fer parar una obra que no arribava a la mida.

Francesc Comenges també replicà que ningú té que anar a trobar a l'alcalde a casa seva i si algú hi va que els hi digui que tal

dia a tal hora l'estaran esperant a l'ajuntament, que al principi tenien una reunió cada setmana i ara cada quan poden. L'alcalde diu que ell hi va casi cada dia a l'ajuntament, i la replica es que d'aquí bé que hi va tot sol.

En Pere Bertran diu que són tots quatre, els d'obres, qui tenen que resoldre els problemes i no ell tot sol i després aprovar-ho en un acord municipal.

Es quedà que d'ara endavant es farà així. Esperem que es compleixi. S'ha acabat l'ordre del dia però continuen i els que estem en el pleensem que això es precís i preguntes, doncs parlant del transport escolar i de tenir una reunió el dilluns amb els alcaldes dels pobles afectats.

L'alcalde diu que ell no vol tenir que reunir-se amb trenta persones. I tot de cop amb una mirada molt significativa es dirigeix als que estem presents en el ple i ens diu que l'ordre del dia s'ha acabat. I veien que no en fem gaire cas ho torna a repetir o sigui ens prega reiteradament i molt amablement, com sempre té per norma de fer ell, que sortim de l'ajuntament, perquè no deu interessar que ens enterem del que allí es parla.

Esperem que tornarà a passar molt de temps sense cap ple però que no tardem nou mesos com ha passat últimament.

R.C.V.P.

UNIÓ DE RADIOAFICIONATS ESPANYOLS
Delegació a Cerdanya

Passeig 10 d'abril, s/n.
Apartat 99.
Tel. (972) 88 08 49
PUIGCERDÀ (Girona)

UN RADIOAFICIONAT NO ÉS UN BOIG COM MOLTES VEGADES LA GENT POC INFORMADA ES SUPOSA

La Delegació d'U.R.E. a Cerdanya, pas a pas va constituint-se en una entitat amb cap i ulls per agrupar a tots els aficionats al món de la radioafició. En aquesta pàgina d'avui, ens plau donar compte de que mercès a l'ajut que hem rebut de l'Ajuntament de Puigcerdà al deixar-nos una sala al segon pis de l'edifici de l'antic cuartel i amb el treball i esforç de tots els membres de la Delegació, tenim ara un local a on ens podem reunir i alla montar els equips necessaris per poder donar les classes pràcti-

ques i teòriques a tots els interessats en treure l'indicatiu oficial i així poder montar en el seu domicili o cotxe una petita emissora de ràdio, una vegada superat el corresponent examen, sense tenir cap mena de problema amb les autoritats, doncs una vegada en poder de l'indicatiu oficial està legalment reconegut per la llei a tenir la corresponent emissora. I ja que parlem dels examens podem informar que una darrera disposició del Ministeri de Transports i Comunicacions els ha simplificat força, fent

optatiu l'aprenentatge de la transmissió i recepció en la modalitat de grafia o morse. En el principi de l'esmentada ordre del 12 de novembre passat, entre d'altres coses es diu: sembla oportú recollir el desig de molts radioaficionats a començar la pràctica de la seva afició, només en les bandes de VHF i superiors, motiu pel qual no es creu adient que tinguin que comprar i usar equips que treballin en d'altres bandes --les de HF-- durant un temps determinat i, finalment davant les limitades possibilitats

de comunicació en les bandes de VHF i superiors, que generalment no les fa possibles per enllaços internacionals, es considera convenient que els radioaficionats que vulguin treballar en aquestes bandes tinguin DIRECTAMENT la llicència restringida (classe B) amb la que puguin manipular les corresponents estacions. Fins aquí lo que diu l'esment de disposició. Queda clar que des d'ara per obtenir les diferents classes de llicència, els interessats tindran que demostrar els coneixements suficients d'electricitat i radioelectricitat per manipular una emissora: normativa referent a les esmentades estacions, prova pràctica de funcionament d'una emissora i "opcionalment" proves sobre coneixement del codi Morse, si és té intenció de fer enllaços en grafia empleant aquest codi.

Tenim a disposició de qui ens ho demani els qüestionaris de les matèries d'examen per cada classe de llicència.

Fent un resum direm que per l'obtenció de la classe C (principiant) es té que fer una prova teòrico-pràctica sobre algunes mate-

ries com són les corrents contínues i alternes, vàlvules, semiconductors, reglamentació en matèria d'emissores d'aficionats, codi de deletreig, precaucions per evitar accidents i primers auxilis. També una prova pràctica d'ajut d'una emissora.

Per les classes B (restringida) i A (general), els coneixements que es demanen són naturalment superiors, però de qualsevol manera no molt difícils. Es tracta ja de diodos, triodos, circuits oscilants, propagació, antenes, etc.

Tal com deiem en el número del passat mes de RUFACA, hem fet en aquesta Delegació d'U.R.E. una escola totalment gratuïta a on preparam alumnes que vulguin presentar-se a les convocatòries d'examen que cada 4 mesos convoca la Subdelegació Provincial de Comunicacions que en el nostre cas correspon a Girona. En aquests moments són 10 els alumnes que s'estan preparant per poder presentar-se als examens del proper mes de Febrer. A tots els interessats en rebre informació es poden adreçar en aquesta Delegació, apartat postal número

99 de Puigcerdà o bé en el domicili social 2on. pis de l'edifici de l'antic quartel en els dies i hores que mes abaix indiquem.

També amb satisfacció comuniquem l'èxit assolit per els nostres col·legues EA3-BFJ (Jordi Divi) i EA3-BJF (Joan Capdevila), *conseguint èxits remarcables com foren: diploma i primer classificat dins les comarques gironines en el 3er. Trofeu President de la Generalitat, per en Jordi Divi. En el concurs Trofeu Ibero-americano s'emportaren diplomes els nostres col·legues Joan Capdevila i Jordi Divi.*

Al posar punt i final al nostre comentari d'aquest mes desitjem a tots els lectors de RUFACA un molt feliç any 1981 i molts 73 per a tots.

J.M.T.

HORARIS:

Trobades: de dimarts a dissabtes de 7 a 9 del vespre.

Escola: dimarts i divendres de 8 a 10 del vespre.

Reunió mensual: últim dissabte de mes a les 10 de la nit.

PUIGCERDÀ: FIRA CONCURS DE BESTIAR EQUÍ DE TOTA LA Cerdanya

La fira de bestiar a Puigcerdà, fins ara s'havia fet cada any, però passava amb més pena que gloria. Enguany, gràcies a unes persones més o menys directament relacionades amb el món del ramader i coneixedors de la importància que té a Cerdanya el bestiar equí, varen plantejar-se de fer una fira concurs.

Cal dir que a la nostra comarca hi ha aproximadament unes 600 eugues per a criar (en termes zootènics: eugues de ventre) i trenta cavalls autoritzats. I es disposa també dels serveis de 12 sementals del quart dipòsit de l'Hospitalet del Llobregat; es a dir, els que correntment coneixem com a cavalls de l'exercit.

Relació de les parades particulars i oficials, total de la Cerdanya: Particulars: número de parades 30, número de sementals 30, número d'eugues cobertes 160. Oficials (exercit): número de parades 9, número de sementals 12, número d'eugues cobertes, 212.

Els organitzadors inicials es mouen

i aconseguiran reunir unes quantes entitats que el patrocinaran:

- AJUNTAMENT DE PUIGCERDÀ
- LA CAIXA
- CAIXA PROVINCIAL DE GIRONA
- CAIXA RURAL
- COOPERATIVA AGROPECUÀRIA DE LA Cerdanya
- CAMARA AGRÀRIA
- CAMARA AGRÀRIA PROVINCIAL
- SERVEI D'EXTENSIÓ AGRÀRIA

Mitjançant el Servei d'Extensió Agrària, es dona a conèixer als ramaders les bases del concurs. A la fira s'hi aplegueren 348 caps de bestiar. El concurs hi van participar 211 caps que pertanyien als 29 ramaders participants.

Nº	Nom del ramader	Núm. caps
77	Josep Gasch Meya	8
35	Francesc Balart Tor	4
34	Josep Manaut Gispert	11
43	Joan Tor Gosa	2
74	Joan Tor Gosa	23
38	Amadeu Comanges	12
26	Amadeu Comanges	4
37	Josep Martell	3
41	Bonaventura Manaut	3
42	Andreu Gausch (Traveseres)	2
25	Josep Artiso	12
75	Josep Pons (Montella)	1
79	Antoni Pich (Montella)	3
56	Ramon Casanovas	9
24	Josep Formenti	7
36	Lluís Meya	7
78	Josep Ginesta	7
44	Maria Rosell	5
23	Bonaventura Llombart	7
45	Francesc Pascual	5
80	Domènec Bertran	10
33	Leonard Bonet	4
40	Josep Llaudó (Prullans)	3
31	Bombardo (Llivia)	1
100	Francesc Ribot	9
32	Albert Font	15
101	Pere Dosta	4
102	Agusti Roca	6
99	Francesc Gasto	24

Membres del jurat en foren:
 Sr. Marcellan en representació del col.legi de veterinaris de Girona.
 Sr. Torres, Jefatura de producció animal (Barcelona).
 Sr. Viñas, veterinari.
 Comandante Mayor del cuarto de-

pósito de sementales de l'Hospitalet del Llobregat.

Teniente Coronel del cuarto depósito de Sementales de l'Hospitalet del Llobregat.

Teniente Coronel de Cria Caballar de Girona y Barcelona.

Sr. Amils, secretari del jurat.

Aconseguirien premis:

MILLOR LOT DE POLTRES FEMELLES FINS A TRENTA MESOS

1er. número 37. Josep Martell de la pleca vella.

2on. número 100. Francesc Ribot de la torre d'Estoll.

3er. número 74. Joan Tor cal Carló d'Age.

MILLOR LOT D'EUGUES AMB POLLI

1er. número 25. Josep Artiso, del mas Pò del pont de Llivia.

2on. número 80. Domènec Bertran, Cal Pau de Prats.

3er. número 38. Amadeu Comanges, de la Torre de Gelabert.

MILLOR POLTRE MASCLE FINS A TRENTA MESOS

1er. número 32. Albert Font, de Bellver.

2on. número 78. Josep Ginesta, d'Age.

3er. número 79. Antoni Pich, de Montella (Lleida).

MILLOR CAVALL SEMENTAL

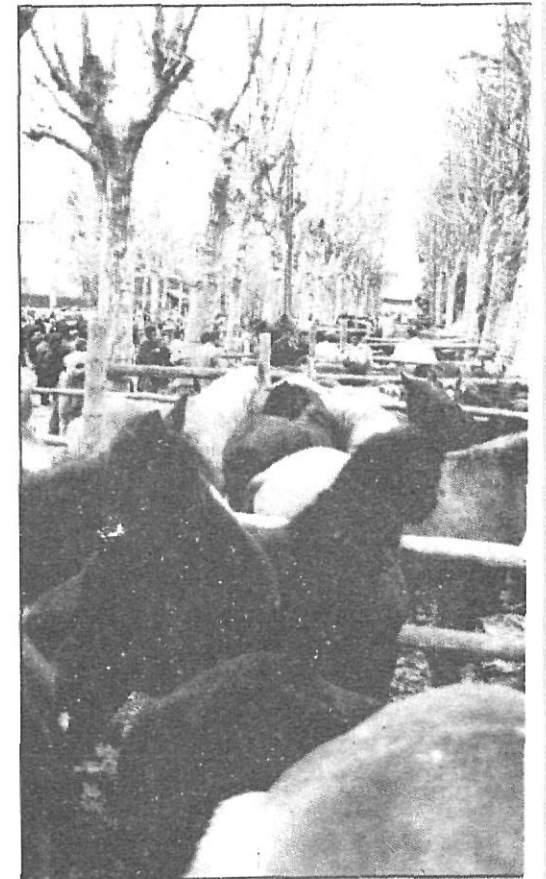
1er. número 79. Antoni Pich, de Montella (Lleida).

2on. número 44. Maria Rosell, del pont de Sant Martí.

3er. número 32. Albert Font, de Bellver.

Els trofeus foren:

Quatre medalles de plata i quatre plaques commemoratives donades per LA CAIXA. Copes donades per: GENERALITAT; DIPUTACIÓ PROVINCIAL; DELEGACIÓ MINISTERIAL D'AGRICULTURA DE GIRONA; JEFATURA DE PRODUCCIÓ ANIMAL DE GIRONA; COL.LEGI DE VETERINARIS DE GIRONA; CAPITÀ GENERAL DE CATALUNYA; COOPERATIVA, SERVEI D'EXTENSIÓ AGRÀRIA (S.E.A.), LECHE EL CASTILLO, AJUNTAMENT DE PUIGCERDÀ; CAMARA SINDICAL AGRÀRIA; HOTEL LLÍ-

VIA: DOSTA; CENTRISTES DE CATALUNYA (CC/UCD).

Entregaren els trofeus als assistents a l'acte:

Per la Generalitat: Conseller d'agricultura, ramaderia i pesca, Sr. Carol, acompanyat de la seva esposa. Cap de Serveis: Sr. Torrentó i esposa.

BATLLE de Puigcerdà i esposa. Sr. Ubach, representant de la Direcció General de La Caixa.

Sr. Samara, director de La Caixa de Puigcerdà.

President de la Cooperativa Agropecuària.

Sr. Francesc Turiera, representant de la Càmera Agrària.

Capità de la Guàrdia Civil i esposa.

Sr. Soldevila, jefe de producció animal de Girona.

Sr. Torres, jefe de producció animal de Barcelona.

Sr. Valldosera, delegat d'agricultura de Girona.

Sr. Perez, jutge de primera instància.

Sr. Arajol Farras, veterinari representant del consell d'agricultura de

les Valls d'Andorra.

Sr. Planesdemunt, parlamentari de Centristes de Catalunya (CC/UCD).

Resta només testimoniar l'agraï-

ment al quart dipòsit de sementals de l'Hospitalet del Llobregat que col·laboraren fora de concurs portant cinc sementals.

**LLET D'ALTA MUNTANYA
ESTERILITZADA**

**LA TROBAREU A TOTES LES BOTIGUES DE
LA CERDANYA EN BOTELLA DE LITRE I MIG**

CERDANYA - PUIGCERDA

SOBRE LA REVISIÓ DEL PLA D'ORDENACIÓ DE PUIGCERDÀ

En el ple del dia 18 del mes de novembre es va aprovar la revisió del pla general d'ordenació del municipi de Puigcerdà de l'any 1964. La votació va ésser de la següent manera:

Vots afirmatius:	8
Vots en contra:	3
Abstencions:	1

RUFACA ha cregut interessant tenir una xerrada amb els components de la comissió d'urbanisme i amb els consellers que van votar en contra o es van abstenir. Es va convocar per un cantó als Srs. J. Salinas, J. Peitx, F. Ravetllat, i F. Turiera (comissió d'urbanisme) i per un altre al Sr. Perez de Rozas, Sr. Bosom, Sr. Peñarroja i no vàren poder localitzar a la Sra. Teresa Julià que també va votar en contra.

Per part de la comissió no es va presentar el Sr. F. Turiera i el Sr. Perez de Rozas tampoc va acudir a l'entrevista amb els consellers que s'oposaven al pla.

La xerrada amb la comissió va anar de la següent manera:

RUFACA: Quines són les línies mestres d'aquest pla?

J. Peitx: Abans de tot cal precisar la situació en que ens trobem en el moment d'enfocar el Pla, perquè això condiciona totalment la nostra tasca. D'entrada entrem a l'ajuntament i ens trobem amb un pla aprovat inicialment amb unes certes condicions. Nosaltres agafem aquest pla, ens ho estudiem i intentem millorar-lo, dins de lo que es pogui en unes bases molt concretes en el treball quotidià ens donem compte d'una

serie de deficiències d'aquest pla i l'anem polint. Nosaltres ens trobarem amb aquesta revisió del pla feta però encara teniem temps d'introduir modificacions. Una de les bases per introduir modificacions era aquesta tasca diària i un altre eren les conversacions que vam tenir amb el cap de la Generalitat a Girona, Sr. Joaquim Espanyol, i altres coses que havíem vist nosaltres pel nostre compte. Sobre tot del Sr. Espanyol cal destacar un intent de reduir la possibilitat d'edificar en plan bestia, de limitar el temps d'actuació d'aquest pla fins al pla comarcal. Les modificacions que vam introduir van ésser tan importants i substancials que es tenia que tornar a exposar al públic i de resultes d'aquesta segona exposició pot ser va ser quan van sorgir els problemes perquè en aquesta exposició s'havien hagut de grafiar les cessions i això va provocar el munt d'alegacions que varem tenir.

Rufaca: Podeu explicar una mica tot això de com han quedat en el pla les zones de serveis, les zones verdes, etc. . . ?

Josep Peitx: En gran línies un pla te varios apartats. Per un cantó la xarxa viària que es precisament les comunicacions dins el terme municipal i aquí no ha hagut cap problema. Les modificacions que s'han introduït són mínimes. Per altre cantó hi ha la qüestió d'equipaments en general que ho vam marcar i afegir: l'hospital, l'institut en terreny no de cessió obligatòria sinó expropiable. Després un pla d'aquest tipus contempla diferents sols i es aquí a on al calificar un sol d'una determinada manera es on s'hi juguen els interessos i a on comencen les dificultats. A grans trets hi ha el que es diu sol no urbanitzable o sigui el sol agrícola i per una altra banda el sol urbanitzable que pot ésser no programat o programat. La diferència està en que el no programat només es pot utilitzar quan s'obre un concurs, és a dir quan falta terreny per edificar. El programat es el que s'en diu plans parcials i en el pla s'han respectat el que ja estaven en marxa i els que estaven en vies de

fer-se i s'ha reduït tot lo altre. Per una altra banda hi ha el sol urbà, s'ha qualificat el centre vila que com ja està consolidat no ha hagut cap problema però hi han unes zones voltants al centre on s'han qualificat les unitats d'actuació que han portat els conflictes. Havia dues possibilitats fer unitats d'actuació o polígons. La diferència està en l'extensió del terreny. Un polígon es molt més gran i la gestió molt més difícil degut a que els terrenys són molt petits i estan molt escalonats i va semblar molt millor les unitats d'actuació amb unes cessions del 10 per 100 a repartir entre cada membre de la unitat.

Sr. Ravetllat: Ens hem hagut d'oposar una mica al criteri d'urbanisme que era fer polígons grans. Esperem que ens ho aprobin d'aquesta manera perquè penso que és molt més eficaç.

Rufaca: les cessions son gratuïtes?

Sr. Josep Peitx: Gratuïtes i obligatòries i a més a més l'han d'urbanitzar, ajardinar i l'han de deixar completament fet.

Rufaca: tothom sap el terreny que ha de cedir? Es l'ajuntament qui diu si aquí hi va una plaça, allà un jardí, etc.?

Sr. Ravetllat: Si, però això pot rectificar-se si convé. El que no es pot rectificar es el tant per cent de cessió. O sigui es negociable la situació, no és negociable el tant per cent.

Rufaca: Com es fan aquestes cessions?

Sr. Peitx: Donat que aquestes unitats afecten a varios propietaris no es pot perjudicar a un de sol per tant es fa un projecte de reparcelació de manera que tothom tingui que cedir un 10 per 100, d'aquesta forma evitem el tenir un 10 per 100 aquí i un altre allà.

Rufaca: qui ha fet aquest pla?

Sr. Peitx: La Història d'aquest pla ve donada sobre una serie d'intents de fer un pla comarcal. Però com això porta molt de temps i no tirava endavant l'ajuntament que hi havia en aquell moment va decidir fer aquest pla. Ho va encarregar a un equip tècnic que el redactés. El que

nosaltres hem fet en aquest ajuntament i sobre tot la comissió d'urbanisme amb els tècnics ha sigut anant introduint modificacions.

Sr. Ravetllat: Hi han hagut també algunes modificacions que han vingut degudes a les alegacions. La feina ha sigut llarguíssima, però punts conflictius no ha hagut massa, les alegacions han sigut moltes però una mica. . .

Sr. Peitx: . . . una mica fetes pel mateix patró.

Sr. Ravetllat: Més que alegacions contra el pla eren alegacions contra la llei del sol. . .

Sr. Peitx: . . . i a vegades penso que contra la comissió.

Rufaca: Els informes de la Generalitat són favorables?

Sr. Peitx: D'entrada cal dir que no hi ha pla perfecte. Els informes que ha fet la Generalitat a través del cap de serveis es que en línies generals era correcte. S'havien d'introduir modificacions d'algún tipus.

Rufaca: es diu que el pla ha estat poc temps a informació pública.

Sr. Peitx: Quan vam entrar a l'ajuntament s'acavava llavors la informació la vam perllongar i hem estat un any treballant o sigui que la informació sigui endavant. Es va treure per intentar una aprovació provisional i com no va sortir degut a unes modificacions bastant substancials es va tornar a posar a informació pública un altre mes. Es va tornar a portar a aprovació provisional no es va aconseguir i mentre tant hem estat aquí cada dilluns i la gent que ha vingut a exposar alguna cosa se l'ha rebut. Per tant penso que la informació pública ha sigut més que suficient, no s'ens pot acusar d'això. Després a nivell d'ajuntament han hagut dos o tres mesos amb dues o tres reunions setmanals explicant les coses.

Rufaca: Quin es el nivell d'acceptació del pla entre la gent?

Sr. Peitx: El problema d'aquest pla es que només s'ha mogut la gent que s'ha sentit afectada.

Sr. Ravetllat: . . . I no tots. Jo opino que si anessim a analitzar la població, els propietaris, i les alegacions crec que aquestes no han sigut molt

nombroses. Han hagut 44 alegacions que si treguem les que no afecten al pla sinó a la llei del sol ja queden molt reduïdes. D'aquestes alegacions no ha hagut cap de gent no afectada que volgués corregir el pla o donar idees. Mirat d'aquesta manera jo diria que la gent l'accepta bé.

Rufaca: S'ha canviat alguna cosa de les cessions?

Sr. Peitx: Sí, una s'ha canviat perquè era molt raonable doncs la cessió marcada era excessiva en relació al terme mig de les cessions.

Rufaca: Quins són els principals perjudicats i beneficiats d'aquest pla?

Sr. Peitx: Això depen de la idea que es tingui d'aprofitament dels territoris. Ha hagut un intent de reduir proporcionalment a tot el municipi el volum edificable, i llavors en aquest sentit ha sortit perjudicat tot-hom. Però com a poble també han sortit beneficiats perquè quantes més vivendes hi ha també hi ha més problemes d'infraestructura.

Rufaca: I dins del consistori, quin ha estat el nivell d'acceptació?

Sr. Peitx: A nivell de comissió hem anat sempre molt units i això ens ha donat força. La resta de l'ajuntament en principi tenien un desconeixement bastant gran, primer perquè el tema és complexe i per altre cantó tampoc ha hagut massa interès. Ha hagut qui d'entrada ha posat la seva confiança en la comissió i altres que han fet el procés invers... Matitzar això és molt difícil.

Rufaca: Què hauria passat en cas de que no s'aprovés aquest pla?

Sr. Peitx: A nivell de planejament s'hauria d'haver tornat automàticament al pla del 64.

Rufaca: ... I la comissió?

Sr. Peitx: Jo penso que la comissió hauria dit: "Senyors, aquest problema que el resolgui qui el vulgui resoldre"... i hauríem plegat.

Sr. Ravetllat: Sí, sí. No fer voler fer valer la nostra perquè a la fi treballarem per una cosa amb bona voluntat potser no ho hem sapigut fer bé però era dins del programa polític de tots els partits que treballarien per això, i després si ens tiràvem endarre-

ra. . .

Sr. Peitx: El primer punt que vàrem acordar en aquesta comissió va ser fer un tractament igual per a tot-hom.

Sr. Ravetllat: Aquesta comissió ha fet una feina molt ingrata. I si fas excepcions se t'escapa el pla de les mans i està tot perdut. Perquè si hagèssim negociat amb uns quants senyors que han protestat molt els tindríem a favor però no es poden fer excepcions i no les hem fet.

Rufaca: Quin procés segueix ara el pla?

Sr. Peitx: S'ha fet ara l'aprovació provisional, ara s'envia a la Generalitat que té que donar el seu veredict. Si és positiu el pla entra en vigor automàticament. Si diu que es tenen que introduir modificacions es farà. Llavors per la gent que no està d'acord cap la possibilitat de presentar un recurs d'alçada a la Generalitat i en cas de que la contestació sigui negativa poden anar a un escalafó més amunt. I si tenen raó sobre un punt en concret s'els hi donarà però el pla segueix funcionant. En aquests moments l'ajuntament ha acabat la seva feina i ara el que cal fer és complir-la.

Després de l'entrevista amb la comissió vàrem anar a trobar als regidors que havien votat en contra. Vàrem poder parlar amb els senyors Bosom i Peñarroja que es va abstenir. La conversa va anar així:

Rufaca: Sr. Bosom perquè va votar en contra d'aquest pla?

Sr. Bosom: Jo vaig votar en contra perquè considero el procediment com totalment antidemocràtic i absurd. Perquè el pla no em satisfà, crec que té molts errors i el considero desastrós. No s'ens ha demanat ni el parer als regidors, ha estat una cosa que hem hereditat de l'altre ajuntament i que la comissió i els arquitectes ens han imposat i que nosaltres només podíem dir sí o no. Per això no vaig estar d'acord i vaig procurar que no s'aprovés.

Rufaca: El defecte és de procediment o el pla en sí?

Sr. Bosom: Les dues coses. Com a

→ procediment penso que és jurídicament impugnable.

Rufaca: Creu vostè que es tenia que haver fet?

Sr. Bosom: Que els membres de l'ajuntament diguessin quin pla volien, quina orientació se li havia de donar i sobre això començar a treballar. Sense parar-se a mirar a veure aquest terreny de qui és. El que no pot ser és que el senyor Domenjó digui que aquí va un hospital... S'ha anat amb una picardia i nosaltres no hem tingut ni veu ni vot.

Rufaca: Creu que és injust, o sigui, que favoreix a uns i perjudica a altres?

Sr. Bosom: Jo crec que sí. Aquí s'ha anat a protegir a uns quants grans propietaris i tots els altres a passar pel raig.

Rufaca: Sr. Peñarroja, perquè es va abstenir?

Sr. Peñarroja: Apart del que ha dit el Sr. Bosom jo penso que el pla s'ha de fer primer sobre uns papers sin mirar a qui toca. Després els polígons són molt petits i de molts propietaris i les cessions seran molt petites.

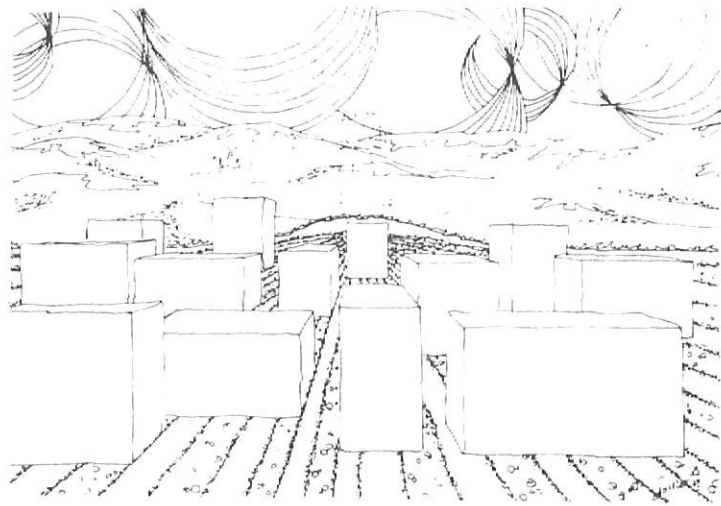
Rufaca: Es a dir, vosaltres estàveu d'acord en fer polígons més grans, o sigui en fer polígons en lloc d'unitats d'actuació?

Sr. Bosom: Es clar, i llavors mirar d'unificar les cessions, mirar de fer un passeig o una plaça... però fer tot de taquetes, de raconets a més en una zona que és la més freda de Puigcerdà. Les unitats d'actuació s'han dibuixat sobre el planell i ara quan sigui el moment d'anar sobre el terreny serà quan haurà el "cacao".

Sr. Peñarroja: També està allò de l'expropiació, l'ajuntament tenia que pagar també el 10 per 100 però en alguns casos valdria la pena que l'ajuntament donés les directrius... Llavors tenien un gasto d'un 10 per 100 però en alguns casos penso que valia la pena fer-ho millor, fer urbanisme veritable i no com ara que s'ha fet una espècie d'arreglo.

Rufaca: Quins cregueu que són els defectes principals del pla?

Sr. Bosom: En primer lloc l'elecció dels terrenys que es tenien d'afec-

tar ha estat totalment arbitrària, ens l'han imposada. En segon lloc les delimitacions d'aquests polígons és totalment artificial i teòrica. Després estan els plans parcials que s'han fet únicament mirant els interessos dels promotors i no la planificació i els interessos de Puigcerdà. No es modifica res de la zona vial i Puigcerdà creix...!

Rufaca: Quines alternatives heu donat?

Sr. Bosom: Si no ens han deixat donar cap alternativa!

Rufaca: Vosaltres haurieu volgut fer un pla nou?

Sr. Bosom: No fer un de nou. Aquest mateix pla modificant certes parts podia ser vàlid. No sé com explicar-ho, s'havia d'haver discutit més: si els equipaments estan bé situats o no, si calen o no i amb els carrers iguals. Però això no s'ha discutit, cada vegada que s'ha parlat s'escapen. Aquest pla no té directrius generals, s'ha anat fent un dibuix al costat de l'altre mirant els interessos de cada propietari, de cada propietari que els interessa a ells.

Rufaca: Quan diu "ells" es refereix a la comissió?

Sr. Bosom: La comissió crec que s'ha trobat amb una cosa feta i potser no ha tingut la suficient visió per

mirar de dominar-la.

Rufaca: El problema més gran per vosaltres són les cessions?

Sr. Bosom: Bé en alguns casos sí i en altres casos el problema es que hi han coses que s'han fet mal fetes i d'aquí a quatre anys es tornaren a revisar i s'els tindrà que tornar a tocar i a llavors resulta que s'els grava ara i s'els tindrà de tornar a gravar. En canvi valia més la pena gravals una mica més ara però fer una cosa ben feta que serveixi per sempre o al menys durant molts anys.

Rufaca: Quins són els principals beneficiats o perjudicats d'aquest pla?

Sr. Bosom: Els principals beneficiats són els promotors dels plans parcials i els principals perjudicats són els petits propietaris de Puigcerdà, la gent que té una caseta, un hortet, etc...

Rufaca: Per una altra banda veieu necessari l'aprovació d'un pla?

Sr. Peñarroja: Si feia moltíssima falta.

Sr. Bosom: Ho veiem necessari i a més a més la llei ho imposa. O s'adapta el pla d'urbanisme a la llei o s'ha acabat de donar llicències. Però un pla que respongui als interessos de Puigcerdà i no als interessos de quatre o cinc senyors.

Rufaca: Vosaltres cregueu que el poble surt beneficiat o perjudicat amb aquest pla?

Sr. Bosom: Jo crec que surt perjudicat.

Sr. Peñarroja: Una de les coses per les que em vaig abstenir va ser això. Jo crec que es podia fer millor i més beneficis pel poble.

Rufaca: La informació pública ha sigut suficient?

Sr. Bosom: Respecte dels grans propietaris sí, respecte dels petits, no.

Rufaca: Perquè?

Sr. Bosom: Perquè ens van donar 30 dies de plaç i quan es van enterar ja havien passat uns dies, venien aquí depresa i corrent veien un munt de papers que no sabien el que deien i quan s'en van adonar la cosa ja s'acabava.

Rufaca: Vosaltres cregueu que dins la llei s'hagués pogut fer un pla totalment diferent?

Sr. Bosom: Sí, si sens dubte.

Sr. Peñarroja: Jo crec que s'hauria pogut fer bastant més favorable.

S'hauria d'haver informat a tota la gent representada pels consellers de l'ajuntament.

Sr. Bosom: . . . I tothom hauria d'haver tingut llibertat per discutir.

Rufaca: No ha sigut així?

Sr. Bosom: No perquè a les reunions de treball que teniem. . . bé i primer es va intentar que s'aprovés en bloc sense parlar res, llavors la cosa no quajava i es quan es varen fer aquestes reunions informatives amb tots els consellers i ens van anar deixant coses pensant que després hi hauria una discussió però quan es van acabar aquestes reunions no vam poder dir res: un ple i al carrer.

Sr. Peñarroja: El que va passar al ple es que no es va discutir res perquè la gent estava ja cansada. Es tindria que haver discutit, i parlar més sobre la taula i s'hi hagués fet falta fer un altre ple.

Sr. Bosom: . . . Però si dos o tres dies abans del ple ja tothom sabia que s'aprovava. . . ja havien trucat a la gent i sabien que en tenien prou.

Rufaca: Aquestes sessions infor-

matives van canviar alguna cosa del pla?

Sr. Bosom: Quantitativament quatre tonteries i qualitativament res de res.

Rufaca: Abans heu dit que la comissió havia estat presionada?

Sr. Bosom: S'han trobat pressionats, manipulats. Hi han hagut arguments demagògics: que sinó s'aprova el pla això seria la debacle, que no es construiria en fi un desastre total.

Fins aquí tota la informació que hem recollit sobre la aprovació de la revisió del pla general d'ordenació de Puigcerdà. Com es pot veure les opinions, dins l'ajuntament, són molt divergents. A nivell de carrer passa exactament el mateix. Nosaltres no volem jutjar cap d'aquestes opinions únicament volem donar tota la informació possible sobre els temes que afecten al poble.

Aquestes pàgines, estan com sempre obertes a qualsevol opinió o rèplica.

Rufaca

. . . I quan fa fred que fan els vells? On van? Si fa sol, encara poden seure al banc de la plaça allò es reparat i s'hi està prou bé, però i quan neva. . . ? I ara a l'hivern? . . . Si tinguessin un local per reunir-se. . . !

Ningú es preocupa de fer res per ells. . . a d'altres pobles si que . . . , aquí ningú fa res i així van les coses. Ai. . . si jo tingués temps. . . ! Ja faria ja. . . però perquè fer-se mal veure per res. ¡Ejem, ejem! con perdón del respectable: tíos os pasais. Senyors es realment trist veure com es perden no sols a Puigcerdà sinó per tota la nostra co-

marca, tants personatges en tanta capacitat organitzadora i creativa i amb un remarcad esperit crític. Des d'aquí els voldriem animar a sortir de l'anonimat doncs cal gent per a fer moltes coses i si es queden a casa, seguiran organitzan la vida dels altres, inventant històries inverosímils i mesquines i fent servir la crítica a tall de falç.

Bé, fins aquí hem intentat reproduir una mica les xerrameques del carrer a propòsit del tema: Llar de l'avi? Hogar del pensionista?

Ens enterem que hi ha un grup de persones que van anar a veure al batlle per aconseguir un local. Volem informar sobre el cas i un cop localitzats els qui s'han cuidat els anem a veure.

Els hi demanem que ens expliquin una mica com ha anat tot això: si fa temps que són un grup, problemes de local, etc. etc.

L'un d'ells ens diu que fa poc qui hi és en el grup, no fa massa que s'ha jubilat, en definitiva, que és pensionista. Aquí és on ells es aclareixen el concepte, en realitat són pensionistes, doncs aquí hi caben els jubilats per allò dels 65 anys i les altres persones que per qüestió de malaltia ja no poden treballar més (a vegades amb trenta o quaranta anys). El que sinó correspon sempre es allò de vells, cal matitzar. A efectes reals caldria discutir, a partir de quan es considera el ser vell. Potser a partir dels

vuitanta? Doncs si tenim en compte allò de l'esperit, trobariem molts vells de menys de trenta anys.

Un altre senyor segueix explicant: "Nosotros, ya en el año 1977 empezamos a hacer algo. Por mediación del abogado Señor Bosom escribimos una carta a la seguridad social de Gerona. Nos respondieron y ya con esos datos escribimos (bueno, el abogado) al anterior ayuntamiento pidiendo si había posibilidades de cedernos un local. Del ayuntamiento no recibimos nunca respuesta alguna, ni por escrito ni de palabra. (Parlem amb l'advocat Sr. Bosom i ens ho confirma: aquesta gent es va moure, però no varen rebre res de l'ajuntament).

"De los que lo iniciamos alguno ha muerto. Ahora somos más en el grupo, unos 40 o 50 que nos reunimos pero en realidad de personas jubiladas, bueno de pensionistas, somos en Puigcerdà unas trescientas. Tenemos toda la ilusión puesta en ello, y pensamos que realmente ahora si que vamos a tener un local".

"Home, es que és una cosa que ja hauria d'estar feta. Hem parlat amb el batlle i ens ha dit que ja s'en cuidaran; veurem si és veritat i la cosa no s'encalla. Ja veiem també que arreglar el quartel portarà feina, i si ho volen fer bé s'hi hauran de mirar una mica. . . i no es pot fer tot en un dia".

"Pues, ya nos hacemos cargo que las co-

sas no se pueden hacer de la noche a la mañana, lo importante es que no lo dejen olvidado porque de verdad es muy necesario en Puigcerdá un local para hacer un hogar del pensionista. Hay otros pueblos y no tan grandes como éste, y bien lo tienen".

— Els demanem perquè en Peñarroja va atacar tan durament en el ple si ells hi havien parlat per a que refresquessin una mica l'assumpte:

"Si, nosotros hablamos con él pues le conocemos, y pensamos que cuantas más personas puedan hacer presión dentro del ayuntamiento mejor".

"Si i també en Vidal s'en ha cuidat. Es veu que ja està conseguint coses per el local per exemple una cafetera exprés i alguna altra cosa".

... I segueixen explicant:

"¿Qué por qué no vienen mujeres? Pues quizás porque al no tener un local no les gusta reunirse en la plaza, cuando hace buen tiempo, y en algún café cuando el tiempo está malo. Pero seguro que vendrán cuando ya tengamos el local. Allí habrá una sala para ellas; por si quieren hacer labores, coser o que sé yo. Pero también pueden estar en otras salas, si les gusta jugar al dominó, a las cartas, etc. . . o ver la televisión. . . en fin eso ya se verá cuando esté todo en marcha".

"Estatuts? No, en cara no tenim, estem en contacte amb un advocat i tot s'anirà fent".

"Si claro, si tendremos que organizar las cosas y que haya un orden, y para eso hay

que hacer los estatutos y poder estar reconocidos legalmente y cuando salgamos fuera podemos ir con el carnet. Donde hay un hogar del pensionista, puede entrar uno siempre que quiera teniendo el carnet".

— Bé, quedem amb aquests senyors que ens tornarem a veure quan hi hagi quelcom més per informar: la inauguració del local. —Ho celebrarem—. Posats a fer, parlem amb el batlle i ens diu que realment la cosa va molt en serio i es tira endavant. Que tot l'ajuntament ho té molt clar que és necessari un local pels pensionistes. Es farà tan aviat i bé com es pogui. Ja han començat els treballs tècnics per a fer-ne un informe, primer pas aquest, del camí a seguir de tota obra.

RUFACA

LA CASA DE LA VILA UN MES PLE DE PLENS

PLE 1: ANAVEN DE PLE PEL PLA

S'obre la sessió i la comissió d'urbanisme passa tot seguit a explicar davant els plànols cada un dels punts. Hi eren presents també els arquitectes M. Domenjó i A. Desvallés cas de que sorgís algun dubte de tipus tècnic, ells ho aclaririen. El ple seguí el seu ritme: els de la comissió s'anaven explicant, amb intervencions dels altres regidors. Per el públic resulta a vegades difícil d'entendre alguns termes que utilitzent els d'urbanisme, en canvi feia certa gràcia de veure com els altres regidors estaven ben al tanto de tot. Està clar, es veu que aquests d'urbanisme els hi han fotut unes sessions continues de pal·lises informatives. . . que a la força tenen que saber de qué va. Aquí els únics perjudicats som nosaltres, el pobre públic innocent i pacient! . . . ni ha que som masoquistes però.

Ja cap a mig ple alguns regidors varen encetar el tema de si caldria potser aplaçar-ho uns dies perquè les persones més directament afectades o interessades poguessin queixar-se: vaja, en termes tècnics: fer noves eleccions per tal d'introduir-hi modificacions. La comissió va insistir en que aquest pla ja havia estat molt més del temps legal a informació pública. Es va passar però a votació i la cosa va quedar així: volien que s'aplacés: Bosom, Fullana, Julià, Perez de Rozas, Sapé. Es va abstindre Peñarroja. Els altres que no s'aplacés. Total que no es va aplaçar, llavors quedava només posar a votació l'aprovació provisional del pla. Si, que s'aprovés: Peitx, Turiera, Vidal, Fullana, Salinas, Ravetllat, Sapé i l'alcalde.

S'abstingué en Peñarroja.

Que no s'aprovés: Bosom, Julià, Perez de Rozas.

En Canes no hi era, si bé, per la carta que va llegir l'alcalde al començament del ple on aquest regidor s'excusa per la seva absència, es manifestava però a favor de l'aprovació del pla. Vots que totes maneres no es vàlid.

Així doncs, va quedar aprovat provisional el pla. No va ser massa llarg ni tampoc pesat, doncs el públic més nombrós que de costum, —evident, oi?— va anar animant als senyors del consistori amb el coro que corresponia a cada actuació.

EN PEÑARROJA ACORRALA L'ALCALDE

El ple ordinari de novembre va començar practicamente a l'hora anunciada, encara que només amb l'assistència del batlle i sis consellers. Al llarg de la sessió van anant incorporant-s'hi la resta, a excepció d'en Francesc Ravetllat i na M. Teresa Julià.

L'ordre del dia, més aviat aburrit, va desgranar-se sense dificultats i s'aprovà, per unanimitat dels presents, la renúncia al sou corresponent a les tasques municipals dels propis regidors i que seria per cobrir alguna partida amb déficit en el presupost de l'ajuntament. L'alcalde es comprometé a fer un breu balanç, un càlcul aproximat de la situació econòmica del consistori per aquest exercici de 1980 i presentar-lo al proper ple.

S'acceptà, també per unanimitat, la sol·licitud de prorrogar l'operació de tresoreria efectuada en el curs d'aquest any i per valor de 5 milions. No cal ésser massa espa-

bilat per comprendre que no hi han possibilitats per tornar-lo enguany, i que cal prorrogar-lo.

El tercer punt de l'ordre del dia corresponia a l'informe de l'alcaldia en relació a una sèrie de reunions i trovades que el batlle havia realitzat amb el conseller de la Generalitat, Josep M. Cullerell, per la qüestió de la problemàtica de comunicacions (recordeu l'acte públic que va fer-se uns mesos enrera); a Organyà, per a començar a estudiar els problemes derivats de l'ordenació territorial (lleis de muntanya, divisió territorial, descentralització d'Icna. . .); amb els representants d'INCASA (el holding de les promotores dels túnels de Toses i del Cadí) que han decidit començar per el del Cadí, etc.

Però fou en el moment que l'alcalde informà sobre la demanda dels jubilats d'aconseguir un local d'esplai, quan el regidor Peñarroja començà la seva intervenció, i posant els punts damunt les iis, logrà que l'ajuntament amb l'alcalde al davant es decidís d'un cop a afrontar realment el problema: és a dir, obligà a no posposar, a no demorar-ho més amb l'excusa de que s'havia de "pensar seriosament". En Peñarroja digué que no calia pensar més en lloc on ubicar-ho: el quartel era el suficientment apte com per tirar-ho endavant. I així es quedà en que l'endemà l'ajuntament en pes hi aniria a veure'l, aniria a estudiar la qüestió sobre el terreny. (En aquest mateix número de RUFACA, veure un treball més extens sobre la qüestió).

I aquí no acabà l'actuació del regidor Peñarroja. Estava disposat a posar sobre la taula diverses qüestions i a fe de Deu que ho aconseguí. La més important era en relació a l'hospital. Acorralà l'alcalde i va lograr que la resta del consistori l'abandonés a la seva sort, que després d'uns tímids intents d'apoiar l'alcalde per part dels consellers F. Turiera i J. Perez de Rozas, el deixessin sol. I ho feu demostrant que realment l'ajuntament té un control —o hauria

de tenir sobre l'hospital, un dret que li atorgan els estatuts, una obligació que es desprend de la pròpia presidència de la Junta administrativa (presidència que recau en l'alcalde), i que, en definitiva, no vol dir altra cosa que és el poble qui ha de controlar l'hospital. El regidor posà de manifest el desconeixement que en té el consistori de la marxa, ja no sols econòmica, sinó administrativa de l'hospital, dels projectes, de les obres ningú, quasi ningú, no en sabia res.

Un altre punt important en el qual també incidí en Peñarroja, fou el del secretari, millor dit, el de l'ex-secretari Sr. Roca. Argumentà el regidor que la presència i la tasca de l'antic secretari no justificava un sou a totes llums desorbitat: que el sea caràcter d'assessor tampoc el justificava, doncs, segons paraules del propi regidor, les seves gestions havien fet perdre diners a l'ajuntament, al no activar ràpidament una subvenció o un crèdit amb unes condicions molt favorables pel municipi i per valor de dos milions de pessetes. L'alcalde replicà en el sentit de que la contractació d'aquest senyor havia estat acordada per la permanent, però no havent fixat cap duració es podia replantejar quan calgués i es parlà que es posaria en discussió en el proper ple.

I aquest ple ordinari acabà amb la sol·licitud del regidor Bosom de que a la propera sessió plenària s'estudiés el tema de l'escriptori.

PLE 3: ESCOMBRARIES

I després diguem que els de l'ajuntament no foten res. Fixeu-vos: un altre ple. Ens mataran. Es deuen volguer desfer d'aquests pobres aficionat de la premsa! O serà que en el fons els agrada de trovar-se tots junts per a xerrar. . . ?

Bé, anem al gra i en serio.

Al concurs-subhasta s'hi presentaran cinc sol·licituds: Sr. Antonio Garcia Garrido, Sr. André Planas (La Molina), Sres. Victorio Lozano i Fidel Domenech conjuntament, Sr. Agustí Muñoz, Sra. Anna Joaquina Soler.

L'alcalde havia delegat a les comissions de governació i serveis per a que ho treballessin conjuntament (total vuit persones) i el laboressin un informe. Al començar el ple, quatre d'ells es varen queixar de la resta dels responsables: s'havia quedat un dia a una hora, per a estudiar tots junts cada una de les sol·licituds i fer les corresponents propostes. Aquells quatre no s'hi van presentar, ni van excusar-se si tenien motiu.

Tres de les sol·licituds presentades quedaren eliminades, l'una per no reunir les condicions demanades, les altres dues per no oferir un servei millor que l'actual. Els dos no eliminats quedaven condicionats a

l'aportació de sengles certificats: un de l'ajuntament de Das i l'altre del propietari del terreny, conforme els quals autoritzessin a aborcar-hi les escombraries. La llei marca un plaç de deu dies —per a fer alegacions— abans d'obrir les pliques econòmiques que determinaran l'adjudicació del concurs.

Aquest va ser un ple rapidíssim, anaven per feina, com a excepció, el cas s'ho portava, el regidor Fullana, va informar sobre la sol·licitud de concessió d'una emissora de ràdio comercial de freqüència modulada a Puigcerdà. Els promotors demanaven que l'ajuntament testimoniés el seu support i adhesió per a incorporar-ho a la documentació que presentarien a la Generalitat i reforçar així la dimensió de caire local i comarcal de la iniciativa. Els socis fundadors d'aquesta emissora: Ràdio La Cerdanya SA són: Josep M. Teiginier, PUNT DIARI, Marc Barberi, Josep Puigbó, Lluís Illas, Bertomeu Espadale, Jaume Fina, tots ells professionalment lligat al mitjà ràdio.

Aquí es va acabar el ple i com deiem abans va ser curt. Per una banda ja està bé, si això volgués dir que no perdren el temps i les coses es despatxen ràpid. Però la veritat és que no és aquesta la impressió general dels ples. Sembla que es volgui estalviar feina. Ens explicarem: quan es té que treballar per qualsevol assumpte, si s'ha aconseguit que hi participessin tots els responsables, en el moment de portar-ho al ple (no saltres només podem parlar del que veiem, que ja està prou bé). . . , a la resta del consistori sembla (alto, diguem sembla!) que tan se l'hi en fot. Que si, que si, que ja es està bé, sense entrar massa en detalls, no fos cas que tinguessim que pensar massa per a treballar les coses a fons i en serio. Senyors —tots— no recordeu que quan vosaltres no estaveu en el consistori, potser més d'una vegada haviau dit que els de l'ajuntament no foten res. . . que sembla que hi vagin a passar l'estona? . . .

PRECS I PREGUNTES A LES COMISSIONS

A la Comissió d'urbanisme i obres.

Per sort, i que durí, es continua construint a la nostra vila, es fan cases noves i s'en desfan moltes de velles. Ara bé:

Pot aquesta comissió fer posar una red protectora (algún constructor ho fa) que protegeixi a la gent, als mateixos treballadors de qualsevol accident que es pot produir al caure alguna eina, o pedres o ciment . . . ?

(foto número 1)

Es pot fer algo, per evitar el munt de pols que es fa al enderrocar una casa vella, sigui amb toldos o regant més sovint el carrer?

(foto número 2)

A la Comissió d'obres i serveis.

Hem vist amb sorpresa que encara quedaran cignes al llac, voltats de gel. No podrien treure'ls i posal-se amb els altres a la piscina, abans de que geli més i per evitar el que va passar l'any passat.

(foto número 3)

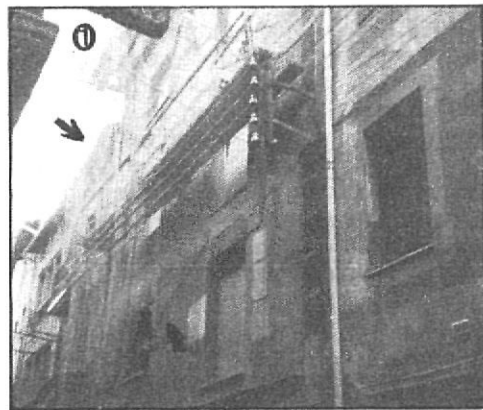
A la comissió d'educació i cultura.

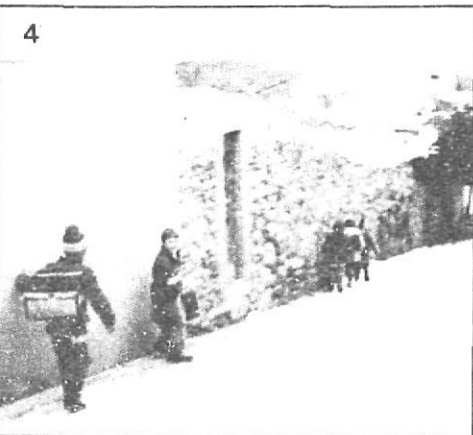
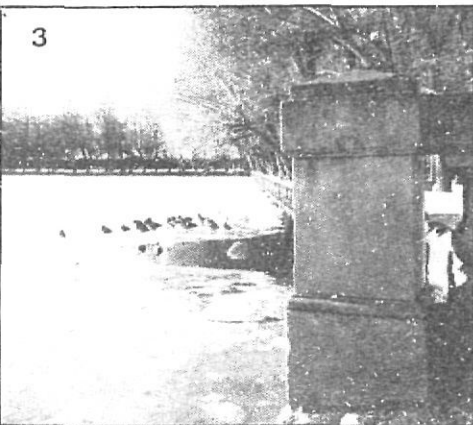
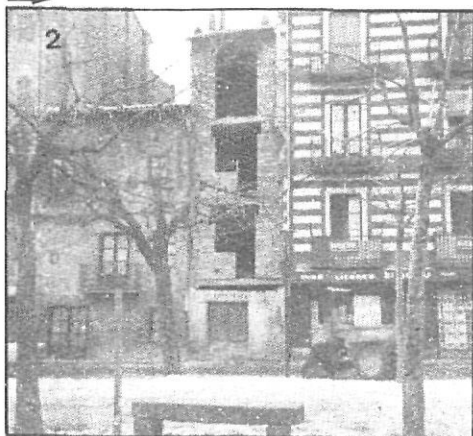
Un altre any han arribat les neus i els freds (i quin fred) i un any més els nens de la Colònia Simón, el pont de Sant Martí, l'estació, l'aduanera, la baronía, han d'anar a col·legi a peu, han de fer quatre viatges al dia i per mals camins; pregunto: 1er. ha fet la comissió gestions per a solucionar el transport escolar d'aquests nens al ministeri corresponent o a la Generalitat?. 2on. pot l'ajuntament treure algo del seu pressupost per solucionar aquest problema?

Penseu que ara fa fred i hi ha neu però hi ha altres dies a l'any que plou i els camins per arribar al col·legi estan molt abandonats.

Aquesta vegada crec que podem felicitar a la comissió d'obres i serveis perquè han anat depresa a netejar els carrers davant d'aquesta primera nevada. Desitjaria només que tinguessin més en compte els barris perifèrics, estació, llac, aduanera, etc. . . i els seus camins.

(fotos números 4 i 5)

NOTA DE :

CENTRISTES DE CATALUNYA (CC - UCD)

El Sr. Turiera ha dimitit de l'Ajuntament. La informació que ens ha arribat a nosaltres és que el Sr. Turiera deixa el partit dels centristes de Catalunya (CC-UCD) i com a conseqüència plega del consistori.

Davant això RUFACA va intentar parlar amb l'esmentat regidor i ens va dir que de moment no creu oportú fer cap declaració. Per una altra banda vàrem parlar amb els Centristes i encara no saben qui serà el substitut del Sr. Turiera dins l'ajuntament.

Esperem poder oferir una informació més completa en el proper número. A continuació reproduïm una nota que ens ha enviat el partit CC-UCD.

Centristes de Catalunya (CC-UCD), tras los cambios operados últimamente en el Ayuntamiento, han acordado, en su última Asamblea Local, fijar su postura, en cuanto a la política municipal de Puigcerdà, en los siguientes términos:

1.- Constatar que la gestión municipal ha alcanzado cotas preocupantes de ineficacia, con el consiguiente perjuicio para nuestra ciudadanía.

2.- Centristes de Catalunya (CC-UCD), como Partido Político, no pueden seguir haciéndose corresponsables de tales deficiencias notorias.

3.- Centristes de Catalunya (CC-UCD) hacen una llamada a las demás fuerzas políticas representadas en nuestro ayuntamiento y a los concejales que, a título de independientes, integran aquél, a fin de que se proceda a estudiar seriamente la problemática de nuestra Villa, así como soluciones alternativas a la misma.

4.- Caso de llegarse a un acuerdo sobre tal materia Centristes de Catalunya (CC-UCD) proponen la firma de un documento, por parte de las fuerzas políticas que lo alcanzaren, en el cual se refleje un programa razonable de actuación a corto, medio y largo plazo por parte del Ayuntamiento de Puigcerdà. Posteriormente, se negociará el cartapacio municipal.

5.- Centristes de Catalunya (CC-UCD) manifiestan que, caso de no lograrse tal acuerdo o de ser el mismo ulteriormente incumplido en un plazo razonable, se considerarán desligados de cualquier participación en el gobierno municipal.

6.- Centristes de Catalunya (CC-UCD) asume plenamente el compromiso de intensificar sus esfuerzos para la mejor resolu-

ción de los problemas de nuestros conciudadanos a los que nunca renunciarán.

LA ASAMBLEA LOCAL
DE CENTRISTES DE CATALUNYA

CONVOCATORIA II CONCURS DE FOTOGRAFIA "AMICS DE Cerdanya"

BASES:

1.- El concurs està obert a tothom, sense límits d'edat, llevat dels professionals.

2.- TEMES: Cerdanya i tema lliure.

3.- Les fotografies presentades a concurs han d'ésser inèdites.

4.- Les fotografies hauran d'ésser en blanc i negre, el tamany de les quals serà de 18 x 24, montades sobre cartolina blanca de 24 x 30.

5.- S'acompanyaran els originals amb un sobre tancat, a l'exterior del qual hi figurarà el LEMA i a l'interior el LEMA i el nom complet i l'adreça del concursant.

Els originals portaran al darrera el LEMA.

6.- Les fotografies s'hauran de tremetre al següents llocs:

- al local d'AMICS DE CERDANYA, personalment, tot els dimecres a partir de les 10 del vespre.

- a l'oficina del CIT (horari de l'oficina)

- per correus a AMICS DE CERDANYA, passeig 10 d'abril, PUIGCERDA.

7.- PREMIS:

A.- Tema Cerdanya: 5.000 pessetes i un accésit.

B.- Tema lliure: 5.000 pessetes i un accésit.

8.- El plaç d'entrega d'originals finalitzarà el 15 de març de 1981.

9.- El Jurat serà donat a conèixer oportunament.

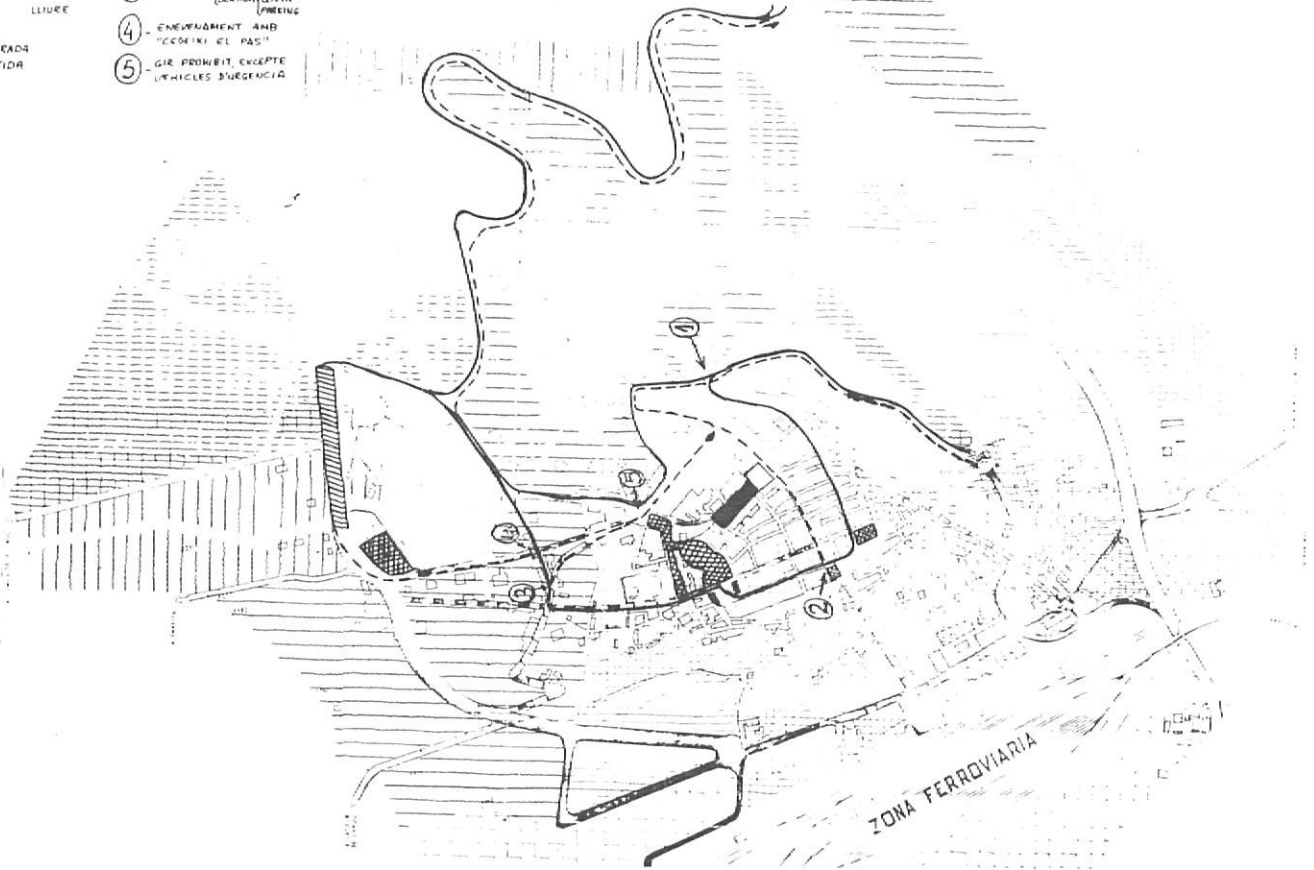
10.- AMICS DE CERDANYA es reserva els drets de publicació.

11.- AMICS DE CERDANYA es reserva el dret d'alterar aquestes bases, les quals seran acceptades per qualsevol concursant pel sol fet de participar-hi.

LA CIRCULACIÓ A PUIGCERDÀ: UN CAOS

PLANOL D'ORDENACIÓ DE LA CIRCULACIÓ A PUIGCERDÀ PRESENTAT PEL REGIDOR CARLES CANES A L'AJUNTAMENT.

	PARKING DE PAGAMENT	① - SENYAL 3 VIES
	RESERVAT	② - SORTIDA DIRECTE A CARRAS NACIONALS
	LLIBRE	③ - BIFURCACIÓ (SORTIDA DIRECTE, SORTIDA LLIURE, SORTIDA PARKING)
	ENTRADA	④ - ENNEBAMENT AMB "CODEXIL EL PAS"
	SORTIDA	⑤ - GIR PROHIBIT EXCEPTE VEHICLES D'URGÈNCIA

Des de que tenim el nou ajuntament —fa gairebé dos anys— un de tants problemes —la circulació— segueix si fa o no fa com avans o pitjor, . . . potser per allò de que els mals van augmentant. . . ! Ni els senyors Peres ho han pogut arreglar pobrets . . . ! i penseu que n'hi ha molts. . . de senyors Peres. . . ! Recordeu al senyor Pere el personatge que sortia a Rufaca fa temps? aquell que sabia totes les lleis. . . i sempre fotia la pota. . . , aquell que arreglava el poble, però de tasca en tasca. . . , aquell senyor Pere tan honrat (pobret ell) que no tenia pels a la llengua, però que a l'hora de fer quelcom de seriós, qualsevol diu res. . . que després la clientela. . . !: pels senyors Peres hem pogut saber que corre pel poble una ola d'improperis i "macaguns": que sinó en saben que pleguin. . . que aquest

poble no hi ha qui el governi. . . que no val la pena d'amoinar-se perquè aquí ningú fa res ni es preocupa per res, que. . . a mi m'haurien de deixar una temporada a l'ajuntament, i ja veuriau si ho arreglaria jo! . . . que no us amoineu (això va pels de RUFACA) que tota aquesta feina que us preneu no servirà de res: aquí tots són una colla de dropuls, que aquest poble és com Kansas City. . . ja només falta anar amb les pistoles pel carrer. . . D'aquestes ens han dit la tira i sort que les paraules no són fets doncs els senyors de l'ajuntament es quedarien més podats (queda clar oi) que els arbres a la primavera. Que els de l'ajuntament es fotin els "cepos" als ous. . . que si posen "cepos" els hi fotren un ostia que es quedaran astarracats per terra. . . Alto, quien avisa no es traidor.

RUFACA ha volgut doncs recollir les opinions d'aquelles persones que per la seva feina tenen una relació més o menys directa amb tot el que fa referència a la circulació i als seus problemes i sobretot dintre el poble. Hem parlat doncs amb: taxistes, transportistes, auto-escoles, urbanes, bombers, Creu Roja, recollidor d'escombraries, i també vàrem anar a parlar amb els de l'ajuntament: a veure que en pensen ells d'aquest romanço que ja fa prou que dura.

Totes les persones preguntades coincideixen més o menys en les seves respostes, per tant les hem sintetitzat per evitar estendre'ns massa. El plànol que reproduïm ha servit com a base per a treure suggeriments. A les preguntes:
LA CIRCULACIÓ A PUIGCERDÀ: SE-
NYALITZACIÓ: →

Poca, malament, deficient, falta de "ceda el paso", senyals no coordinades en llocs concrets, no es respecta cap senyal.

URBANES I SERENOS

No hi ha autoritat en quan a circulació ni de dia ni de nit, aquestes noies no tenen apoio ni respald i no se les respecta.

PROBLEMES D'APARCAMENT

El cas de Puigcerdà es petit. Els aparcaments son limitats. Cal trobar una solució per descongestionar en les èpoques d'aglomeració: estiu, Pasqua i Nadal.

VELOCITAT DINTRE DEL POBLE

Encara que en alguns llocs es limitada, poc i no es respecta.

ZONES BLAVES

Si, interessants, donen més moviment i permet tindre aparcament el cotxe un temps per fer compres i després portar-lo a un altre lloc.

ZONES DE DESCARREGA I REPARTO

Si, com es fa en altres llocs i amb uns horaris.

APARCAMENTS ALTERNES

Si, en carrers amples.

"CEPOS"

Si, no, son trastos, el cotxe segueix mal aparcament.

GRUA

Si, millor que res, porta més peles a l'ajuntament.

APARCAMENT PROHIBIT PERIODICAMENT PER NETEJA

Si, molt interessant, molt bona idea, és molt necessari, el poble està molt brut.

Al demanar possibles solucions o alternatives ens diuen:

En quant a circulació: caldria coordinar algunes senyals com per exemple el "ceda el paso" de l'Institut, docs el cotxe que puja no té cap senyal que l'indiqui preferència també a les cantonades carrer Espanya-Escoles Pies, Espanya-José Antònio. Amb la curva de l'Hotel Montserrat, i l'enredo de

l'Aduana, què passa?, és competència de l'Ajuntament o d'Obres Públiques? Caldria posar també miralls, semàfors intermitents, les senyals millor penjades en alguns llocs.

Sobre el problema de les urbanes tothom té molt clar que es tenen de sentir apoiades per l'Ajuntament.

Serenos: Seria interessant que tinguessin un lloc on tothom sapigues que en cas de necessitat sempre hi ha un de guàrdia.

Que pels aparcaments hi hagi zones molt concretes. Que els carrers no serveixin de garatges, on els cotxes aparcats no dificultin la circulació i en un cas d'urgències (bombers, ambulàncies) no siguin un impediment. A partir del plànol (que alguns han vist) caldria reorganitzar els aparcaments en reservats, lliures, de pagament; tenir en compte carrers de doble direcció sense senyalització, per exemple el c/. Font d'En Lleres, davant les xurreries, plaça de l'Estació, Baronia, etc.

Sobre la velocitat dintre del poble diuen l'Ajuntament que s'hi posi molt seriós. Es corre massa per dintre el poble i això és molt perillós. Qui no cregui, multa.

Per a les zones de descàrrega i repartiment, hi ha qui proposa la plaça del Rec (c/. Sant Agustí) però, com a lloc idoni la majoria coincideix amb la Rambla J. M. Martí, prou ample per aparcar-hi camions mentre fan el repartiment amb carretó (com fan els d'aquí). Durant el dia aparcament reservat pels camions. Que l'ajuntament cobrés un tant (com fan a molts pobles) i que cadascú tingui un lloc fixe, doncs n'hi ha que venen més d'un cop a la setmana. La tònica general és però que s'ens hauria de parlar més amplia i concretament.

Dels cepos ens diuen que si per una banda és un sistema d'imposar un ordre, per l'altre, ens apunten els bombers, que té l'inconvenient de deixar al mateix lloc el cotxe

mal estacionat. El fet d'utilitzar grues o cepos depen d'on estigui el cotxe: cal pensar en casos d'emergència.

CONCLUSIONS GENERALS RECOLLIDES:

Més o menys tothom coincideix en que cal organitzar el tràfic en funció de les temporades d'hivern, Pasqua i estiu. Això vol dir també fer uns horaris per càrrega i descàrrega, comptant sempre amb uns imprevistos que quedarien de la competència de les urbanes. Les illes de peatons sembla ser que serien molt ben rebudes. En quant a multes hi ha qui apunta que potser haurien de ser governatives —d'aquestes no se'n escapa ningú—, però no representen cap ingrés per l'ajuntament. També hi ha qui veu interessant la possibilitat de que, pagant, l'Ajuntament concedeixi guals. Que es marqués una zona industrial per acabar-hi garatges, magatzems, etc. Això descongestionaria el poble. Curiosament, tothom demana una mica més de seny de la gent. I sobre tot es demana autoritat. Per les nits no hi ha ni ordre ni control i fins i tot els serveis d'escombreries tenen sovint problemes per a poder passar per carrers concrets plens de cotxes mal aparcats.

URBANES:

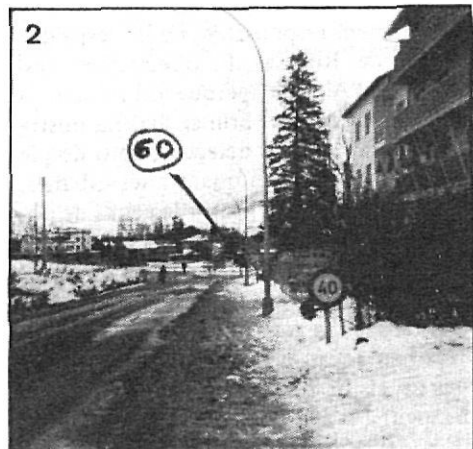
Al voler parlar amb elles ens diuen que no: que no volen saber res amb RUFACA doncs les va molestar una frase que va sortir en el número 27, comentari a una foto d'un cotxe mal aparcament on deia: "de que serveixen les urbanes?"

Aquí seria, doncs on tindriem de parlar d'elles. La gent veu molt clar que la culpa, per dir-ho així, de que tothom aparqui on vol, no és directament de les urbanes. Tots sabem que des que elles hi són tot podia haver marxat molt bé, si des de l'ajuntament se les hagués apoiat donant-les tota l'autoritat que es mereixen.

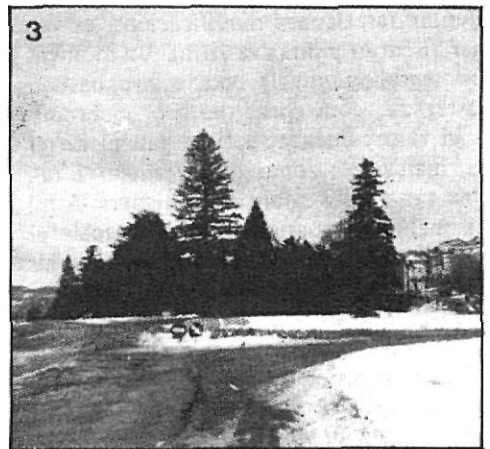
Per carrer corre, i a més a més persones

SENYALAS TOTALMENT INCOHERENTS:
1) Encreuament amb preferència (jo no me la prendria!)

2) Limitació de velocitat a 40. A pocs metres hi ha un altre a 60 (en el encreuament i davant de la curva!).

3) On són el "cedeixi el pas"? (a terra, esborrats, clar... I en un país de neu!).
núm. 35 - desembre/RUFACA/17

que ho han parlat amb nosaltres (RUFACA) ens han donat fins i tot noms de quins han estripat multes, han desafiat a les urbanes, les han insultades, i un llarg etc. d'aquests fets, alguns en són testimonis però desgraciadament no es disposa del comprovant per a denunciar-ho. Tot això és, potser, més sintomàtic del que sembla, fixeu-vos: Les urbanes posen una multa: el senyor o la senyora en qüestió l'estripen, o es valen de "coneixements" dins de l'ajuntament per a no pagar-la, o senzillament no la paguen perquè no els hi dóna la gana. Bé llavors queda allò del respecta a l'autoritat, i que tothom sap: a les urbanes se'ls ha dit "puta". Ha provat algú de dir-li "maricón" (o qualsevol altre de la letania) a un guàrdia? No volem dramatitzar-ho, però s'han passat. Si, els de l'ajuntament també s'han passat (com veureu més avall), com en el "ping - pong": responsabilitat cap aquí, responsabilitat cap allà. L'opinió general, però, està d'acord en que tal com estan les coses ara, només s'arreglaran si d'una vegada per totes els de l'ajuntament es posen en el seu lloc; i multa posada, multa cobrada.

... I ens anem a parlar amb la comissió de governació. A l'hora que havíem quedat només hi era en J. Pèrez de Rozas. Una mica més tard va arribar en C. Canes i vàrem començar l'entrevista amb ells dos. En X. Bosom arribaria quasibé al final (excusant-se però) i en V. Peñarroja no es va presentar (se'n devia distreure)... Per favor, senyors, una mica de serietat...!!

Rufaca.— Es va presentar fa més d'un any un projecte d'ordenació de la circulació a Puigcerdà. Fins el moment no s'ha sapigut res més de tot això. Ens podrieu dir que ha passat, si es tira endavant...?

Canes.— Si, es va exposar en un dels primers plens, així per sobre. Es va dir que la comissió se l'estudiés i que després el presentéssim. Vam tenir alguna reunió i es van intentar fer algunes modificacions, es van anar discutint punts i va arribar un moment que semblava que la cosa estava bastant mastegada com per tirar-ho endavant. Quan vam començar a ficar pals al carrer per marcar les zones d'aparcament i tal, se'ns van tirar a sobre els botiguers. A mi personalment quasi em van acorralar al cap del carrer major. Després les senyals no arribaven ni tampoc unes jardineres de fusta que es van encarregar, i al final així va anar degenerant i així va quedar.

Va ser així, no...?

Pèrez de Rozas.— Si, si...

Canes.— Van quedar unes línies per a començar a fer coses.

Rufaca.— No va quedar clar si s'havia de fer o no?

Canes.— Va haver-hi una oposició tan forta que ens va semblar que potser si ens havíem precipitat.

Pèrez de Rozas.— Hi ha una cosa que m'agradaria remarcar. Tot això es va planejar, però quan arribas a plantejar-ho en un ple no et diuen que ho tiris endavant. Es un tira i afluixa on no es concreta mai res, i així va anar morint.

Rufaca.— En definitiva, hi ha algun pla en concret?

Pèrez de Rozas.— Hi ha un projecte de pla presentat per la comissió, però com que el ple no es decideix... L'idea està des del primer any que vam estar a l'ajuntament, el segon any va passar exactament el mateix.

Rufaca.— Ara s'està fent alguna cosa?

Pèrez de Rozas.— Ara està mort tot això fins que no es torni a parlar. Nosaltres el tornarem a treure però segur que no es decidirà res.

Canes.— ... Algo molt similar ens està passant també amb l'assumpte dels agents de la circulació.

Rufaca.— Això també ho volíem tocar. Qui és el responsable, vosaltres o l'Alcalde directament?

Pèrez de Rozas.— Directament ho és l'Alcalde. Tant de les urbanes com dels serenos com de tot el que és ordre públic.

Rufaca.— Pensava que això havia estat delegat...

Canes.— Ha estat una delegació, una miqueta...

Pèrez de Rozas.— ... D'anar per casa, ens ha donat una delegació, diríem, d'un 15 per cent.

Rufaca.— Sobre les urbanes no teniu competència directa, el que les multes es paguin i que aquestes noies se les respecti? Han arribat a dir-lis "puta". Quina autoritat poden tenir si després l'Alcalde, si és ell el directament responsable, no les respalda?

Pèrez de Rozas.— El directament responsable és l'Alcalde, perquè sobre això ja n'hem parlat des del primer dia. La nostra intenció era que ens delegués, però de ple dret, les funcions. En quant a les urbanes, s'han fet un fart d'avisar a la gent i de posar multes, després han arribat aquí i han vist el munt de multes que hi ha sense cobrar i que quasi segur ningú s'ha preocupat de cobrar-les. La gent tampoc fa cas perquè no els han tocat la butxaca. Jo a aquestes nenes no els hi dono cap culpa. Penso que han tingut i tenen una paciència tremenda.

Des del primer dia han estat disposades a ajudar en qualsevol cosa.

Aquest carrer, un garatge particular?

Rufaca.— Tot això, creieu que és possible que s'arregli?

Canes.— La nostra intenció és aquesta. Hem insistit, insistit...

Pèrez de Rozas.— Ara, si no canvia el sistema d'actuació des de l'alcalde cap a baix, això no canviarà.

Rufaca.— ... I de la grua i els cepos...?

Pèrez de Rozas.— Amb això de la grua el que va passar és que quan les necessitaves trucaves al Morer i potser en aquell moment a ell no li anava bé. Es va proposar a un altre però es va negar perquè deia que no volia tenir problemes amb el poble, que potser un dia li reventarien les rodes i un altre li farien una altra cosa. Ara, amb els cepos, jo no sé...

Canes.— Es parlava que si, que es faran pagar 1.500 pessetes i que es posaran en casos que es vegui que realment...

Rufaca.— Si, però a qui posareu el cepo? Ho fareu a "pito pito"...?

Canes.— ... Més aviat es posarien a cotxes que per exemple tenen un carreró on no es pot aparcar i que al estar un cotxe estacionat interrompeix tota la circulació. Perquè hi ha carrerons que semblen aparcaments privats.

Rufaca.— I quan es decidirà tot això?

Pèrez de Rozas.— Això és molt difícil perquè, el dia que sigui, tindrem una reunió i no es decidirà res. Mira que és fàcil!, però no es decidirà.

Rufaca.— Doncs, poseu-vos xulos...! Hi ha moltes més coses: falta de coordinació de senyals... Està per exemple el "cedeixi el pas" aquell de l'Institut que pels que baixen bé, però els que pujen no tenen cap senyal que els hi doni la preferència...

Canes.— Aquesta va ser una de les coses que es van parlar. Allà en aquell encreuament havia d'anar un semàfor intermitent, més avall una senyal de croquis d'entrada a Puigcerdà... però no s'ha fet res.

Pèrez de Rozas.- Veritablement és que per part de la resta de l'ajuntament no s'ha pres consciència de cap cosa, perquè és una cosa de ja parlarem..., ja es farà..., i cada vegada va pitjor.

Rufaca.- ... I de tot aquell assumpte del encreuament de l'Aduana... allò és d'Obres Públiques?... que passa amb la senyalització?

Pèrez de Rozas.- Obres Públiques a l'hora de senyalitzar allò va parlar amb l'ajuntament.

Bosom.- No, no, Obres Públiques va presentar el projecte del que anava a fer, però sense cap senyalització. Ara, l'ajuntament té la facultat de dirigir-se a Obres Públiques i demanar que posi això o allò.

Rufaca.- Es que és absurd en un país de neu es senyalitzi un "cedeixi el pas" a terra i que es posin unes senyals d'indicació de velocitat totalment absurdes...

Pèrez de Rozas.- Sí, si...

... Sí, si però a la comissió no es veu més

que desconcert. Es passen la pilota els uns als altres i en definitiva ningú fa res. Ells mateixos reconeixen que no s'està fent cap cosa per ordenar la circulació al poble i que possiblement tampoc es farà. Nosaltres ens atrevirem a demanar una mica de responsabilitat i recordar-los que a l'ajuntament van entrar perquè van voler i que en definitiva tenen l'obligació de presentar solucions al poble, acertades o no, això ja es veurà. El que si tenim dret a demanar és un treball; un treball que potser en aquests moments ja haurien fet uns altres.

Com que la comissió es treu responsabilitats de sobre, dient que si el responsable és l'Alcalde, que si no els deixa fer, que si no tenen totes les competències... Ho volem aclarir i anem a parlar amb el Batlle. En diu que sí, que ell és el responsable però que va passar les competències a la comissió de governació. Volíem saber també que passa amb les multes impagades. Per aclarir això ens va enviar a les oficines per parlar

amb la persona que es cuida. Al sortir del seu despatx (del del Batlle) ens vam adonar que no teníem gens clar encara qui realment és el responsable.

El Sr. de l'oficina ens diu que el procés que segueixen les multes municipals és: quan es posa una multa, si no es paga al moment, s'ha de fer un parte informant a l'autoritat competent (Alcalde, comissió?) i si en l'espai de 8 dies no es paga per voluntat pròpia la multa impagada passa al jutjat que es cuidarà de cobrar-la. Aquest seria el curs reglamentari. Això no vol dir que es faci.

Si algú dels entrevistats troba que hem omitit alguna de les idees que ens va donar ha estat per no entrar massa en detalls. De totes les maneres tenim a disposició de la comissió tot el material, el qual els hi oferim amb molt de gust en el moment que ho trobin oportú.

I fins aquí la nostra feina: el nostre granet de sorra, vaja!

RUFACA

*darrera
notícia
d'actualitat*

**A DAS
JA TENEN ALCALDE**

Segons ens informen de Das, el representant de la Generalitat es va presentar per veure com estava la situació i al cap d'uns dies va tornar-hi per mirar si en podia sortir un batlle. Com que en el anterior consistori eren 5 persones, al plegar 2 fa que els 3 restants facin quorum: condició indispensable per poder votar un batlle entre ells.

Truquem a l'Ajuntament de Das per saber qui ha estat elegit. Ha resultat ser el Sr. P. Pont de Das, qui en una conversa telefònica ens va dir que en una propera ocasió ens informaria de la situació actual i de les perspectives cara al futur.

L'ISART

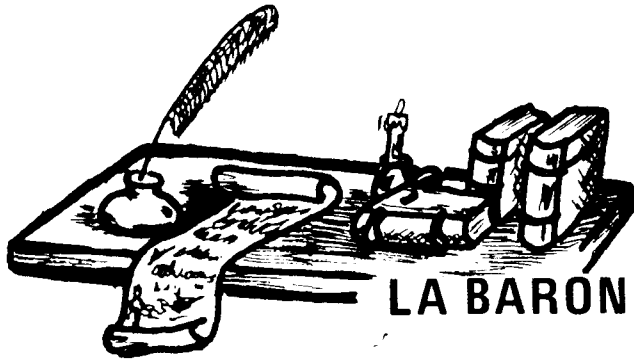
Restaurant típic de muntanya
Escudella i carn a la brasa

Tel. 880.662 - 26 BOLVIR

PARK HOTEL

* * *

DIRECCIÓ: Joan Orriols
ESPECIALITAT: Bodas i banquets
PUIGCERDÀ. Telf. 88 07 50

LA BARONIA

DE SALTÈGUEL (IV)

LA CURIA DE SALTÈGUEL

Ja vàrem dir que els còsols de Puigcerdà, com a Senyors de la Baronia de Saltèguel, tenien tota jurisdicció civil i criminal en aquells termes. Doncs bé, per administrar justícia en tots els llocs de l'esmentada Baronia tenien una CURIA, composta d'un Jutge, d'un Procurador general, d'un advocat fiscal, d'un Batlle o Governador general i d'un Secretari, càrrecs nomenats pels còsols, en Consell General. Referent a JUTGE de la Cúria de la Baronia de Saltèguel —que havia d'ésser un jurisperit— sabem que l'any 1410 nomenaven a Antoni Gallard, jurista de la present vila; el 1572 havien nomenat a Joan Cristòfol Salmurri, el qual havia declarat una sentència en un plet que la Vila de Puigcerdà i als Síndics de Cerdanya menaven contra un tal Sr. Joan Bordes, i com que el Jutge condemnava al dit Bordes i els Síndics es volien apel·lar d'aquella sentència, llavors els còsols feren revisar-la per dos juristes de la vila (Drs. Montagut i Prada) els quals informaren sobre la nul·litat de l'esmentada sentència i dient que s'havia de fallar en favor del dit Sr. Bordes. Resultat: El Sr. Salmurri presentà la renúncia del càrrec de Jutge de la Cúria de Saltèguel; per a substituir-lo nomenaren al susdit Sr. Montagut amb els salaris i prerrogatives pròpies del càrrec, en el què continuava encara l'any 1474; era Dr. en ambdós drets.

El mateix 1574 era Secretari del patrimoni de Saltèguel el notari de la Vila Joan Onofre d'Ortodó; Procurador del fisc, Joan

Cortina, i l'any 1609, el Dr. en drets Andreu Soler era l'Advocat Fiscal de dita Cúria de Saltèguel.

Dels BATLLES de Saltèguel en tenim més notícies: Era el qui, en nom dels còsols exercia la jurisdicció en la Batllia o Baronia de Saltèguel, hi publicava les ordinations manades pels còsols i penyorava els infractors. Se li solia donar algun salari i el terç —en alguns casos la meitat— de les multes corresponents. L'any 1512, nomenaven Batlle de Saltèguel al pareire de Puigcerdà Gabriel Mateu; el 1521 a Rafel Mateu el 1551 a Joan Riera, pareire de Puigcerdà; l'any 1554 nomenen a Joan Miralles qui fou reeligit l'any següent, “vista la seva legalitat” el qual morí l'any 1565 i fou substituït per Jaume Barrera; llavors nomenen un Procurador general, al mercader Antoni Pasqual, amb jurisdicció (com els Batlles) i que vetllés per tots aquells termes, boscos i muntanyes de Saltèguel; així mateix, el 5 de gener de 1570 nomenaven Procurador general d'aquells llocs, a Jaume Dagues, amb un salari de deu lliures l'any, més la tercera part de les multes. (Altra tercera part era per la Cúria i ministres de Saltèguel i la restant, pel Comú de la Vila). L'any 1574 nomenaven Batlle de Saltèguel a Marc Lleguna.

Uns Casos anòmals: Els Batlles, en prendre possessió del càrrec, havien de jurar que complirien legalment llur comesa. Ara bé, el Batlle de Saltèguel nomenat l'any 1606 va cometre el següent disbarat, pel què indubtablement fou destituït: Ell, amb certa

gent armada i amb altra gent de Bagà, en una pleta prop de l'església de Saltèguel, capturaren i feren presoner l'arrendatari de les herbes d'aquelles muntanyes, Antoni Palós, del Palós, emportant-se'l cap a Bagà, violant així la jurisdicció de Saltèguel. Els còsols de Puigcerdà reclamaren al Batlle de Bagà que lliberés aquell home i el remetés tot seguit, altrament es procediria en justícia contra ells.

L'any 1629, Rafel Feliu, qui era Batlle de Saltèguel, va prendre una daga llarga que per la seva defensa portava un carboner francès, que treballava als Canalets (Pla de les Forques); dit carboner va recórrer als còsols, els quals li perdonaren la multa de 30 rals i li fou retornada la daga, amb la condició, però, que donés quatre pollastres a l'esmentat Batlle, pel seu treball.

D'altra banda, l'any 1650 havien nomenat tres Batlles per la Baronia de Saltèguel: al sastre de Guillem Petit Torrents, Rafel Pagès (aquest ja ho fou el 1649) i al susdit Rafel Feliu, als quals els notifiquen que “d'ara endavant, sens nota d'infàmia, no es cuidin més de dita Baronia”; és a dir, els declaren cessants, i aleshores nomenaren Governadors generals —a tall de Batlles— d'aquells llocs i muntanyes, a Baltasar Gilbert i Rafel Foradada, mercaders de Puigcerdà. De forma semblant, l'any 1664, nomenen Governador general de Saltèguel al noble en Josep de Pons, Baró de Montclar. L'any següent, 1665, en nomenen Batlle a Pere màrtir Cot; i així cada any, fins i tot, el 1702 trobem a Bartomeu Puget, sastre de Puigcerdà, al qual li diuen expressament: “Que no pugui donar llicència per llenyar, carbonar, fer fustes ni deixar-hi péixer cap mena de bestiar; que no pugui perdonar cap pena ni pactar amb els infractors; que no pot capturar cap delinqüent, ni altres coses, sens consentiment dels còsols, Senyors d'aquella Baronia”.

Un altre dia, pensem parlar de les Ordinations fetes sobre Saltèguel. Avui, tanmateix, acabarem dient que el novembre de 1728, les autoritats competents de Barcelona —a petició de l'Ajuntament de la Vila de Puigcerdà— atorgaven permís d'escopeta als Guardes o Batlles de Saltèguel; ús d'arma que fou novament demanat i concedit als Batlles de Saltèguel, el maig de 1771, “amb tal que no en facin mal ús, sinó sols per a fer-se respectar i així els infractors els temin; que no en facin soroll (escopetades) sens més ni més; no fes cas que donés motiu de queixes en la frontera”.

Continuarà)
SALVADOR GALCERAN
Arxiver Diplomata

ELS NOSTRES VELLS

Des que els éssers humans viuen a la terra les lleis de la natura els condemnen a envellir. Qualsevol que hagi estat la durada de la vida dels homes i de les formes diverses de llurs relacions socials, la posició dels vells en el sí de la societat ha representat un problema que supera la varietat de solucions que se li hagin pogut donar.

La nostra societat disposa d'uns mecanismes per acontentar la seva consciència: sigui guiada per bones intencions o sigui moguda per una voluntat clarament manipuladora, ha reclòs els ancians en asils, i residències, i s'els retribueix amb unes pensions insuficients i no adequades a les seves necessitats. Però certament el problema d'arrel segueix sense resoldre's: Quin és el lloc que haurien d'ocupar els ancians a la societat?

En el àmbit familiar, hem de tornar a descobrir quin té que ser el rol dels avis. Ells tenen la consciència de que poden aportar quelcom a la família, però no saben ben bé com.

Els vells en la família, no haurien d'exercir cap autoritat, no haurien de prendre cap decisió ni haurien d'encastellar-se en consells paternalistes.

El seu paper no és directiu, ni judicial, ni fiscalitzador, sinó amical. La seva atenció, està, doncs, en establir una relació d'amistat amb els fills i els nets.

Jo he tingut l'experiència de poder conèixer alguns anys de la meua vida amb els meus avis. Fou la convivència de dues generacions ben allunyades, però que sabien apropar-se. Una generació que començava a viure i volia aprendre i una altra que ja estava arribant al seu final i volia comunicar tot el que havia viscut.

Amb ells vaig aprendre moltes coses. Des de distingir un presseguer d'una pomeira, passant pel saber assaborir les torrades amb all, fins a arribar a acceptar la vellesa i la mort, com a un límit humà. Ells em van ensenyar a sentir Déu com un oreig d'amable silenci.

Es potser, aquesta experiència, la que fa que em costi d'entendre que els vells estiguin tan marginats en la família actual.

Avui en el subconscient de les parelles joves, hi ha la creença de que, per poder-se realitzar plenament, és necessari que un arranqui a l'altre del seu món anterior, del seu origen, dels seus pares. No s'adonen que quan més units estiguin al seu passat, als qui un dia els van estimar i els donaren la vida, més plenament podran realitzar-se com a persones en el futur.

Encara més, en el fons de tot hi rau el fet, que la gent jove no accepta quelcom que forma part de la mateixa naturalesa humana, com és l'envellir i el morir. I el fet de conèixer amb ells, els recorda d'una manera punyent i constant, el seu límit.

El poder acceptar aquestes realitats, exigeix una preparació de temps, feta dia a dia. Cal evitar en el transcurs de la vida el deixar-se empresonar pels envelliments parcials que ens setgen ja des de la nostra infantesa. Envelliments parcials que ens limiten i ens retallen. En el fons, l'educació del jove és a llarg termini, una part de l'educació de la vellesa.

Però el vell també ha de participar d'aquesta educació. I el saber envellir, el saber "ben morir", són encara uns regals que hom pot oferir als seus, quan potser ja no es disposa de quasi res més per poder donar.

Però preferim seguir sense tenir temps per viure el present, sense voler assumir el passat, i tot perquè, en el fons, no acceptem el nostre final.

Tornem a redescobrir els vells. La convivència de la família amb els ancians pot ser profundament enriquidora. Deixem que els avis puguin relacionar-se (almenys temporalment) amb els seus nets. Amb ells, podran aprendre que no tot és produir, que també hi ha d'altres valors com l'alegria expansiva de viure, tot acceptant el nostre límit humà.

Per a treballar útilment per la sort de les persones d'edat cal que rejoventim el nostre esperit i els nostres mètodes i arribarem, llavors, a donar a cadascú el seu lloc en una societat, que de cop i volta, haurà decidit tornar a viure.

Jordi CUSSO

EVENEMENT LITTERAIRE

Madame Carmen Clausell Bernat, notre collaboratrice de Catalogne-Nord, vient de publier ce mois-ci aux Editions "La Pensée Universelle" à Paris son 3ème roman "Qui était il?" qu'il sera mis en vente en décembre dans les librairies de Cerdagne et Roussillon. Poète et romancière du Roussillon, Carmen Clausell Bernat est née à Barcelone (Espagne). Sa vie est intimement liée à l'esprit poétique et humaniste d'Antonio Machado. Elle a obtenu des nombreuses récompenses littéraires — dont deux médailles d'argent — aux Jeux Floraux de Toulouse et de Perpignan.

En 1979, après la publication de son premier roman "La Belle Epoque" paraissait chez le même Editeur son second roman: "Le Devoir des Parents" qui reçut maintes critiques élogieuses: "C'est un climat d'émerveillement puisé dans les eaux pures du jeune âge", "On est saisi et parfois bouleversé par ces mots d'enfants à la fois profonds et naïfs", "La récit est construit à la manière des peintres naïfs". "C'est une option dans l'expression qui a le mérite d'être claire et sereine".

La Revue Catalane "Amics de Cerdanya-Rufaca" a publié en 1979 une nouvelle et des nombreux poèmes de Carmen Clausell Bernat. Le Devoir des Parents a obtenu le prix d'Education.

"Qui était il?" est un roman plein de mystère et d'imprévu. Mais c'est avant tout une histoire d'amour mettant aux prises des êtres qui s'aiment et s'entre-déchirent tour à tour au gré de leurs tumultueuses passions.

Pourront-ils vaincre les obstacles qui semblent les séparer à jamais? Leur passion réciproque sera-t-elle assez vive pour durer?

L'amour, en fin, sera-t-il le plus fort?

La Pensée Universelle.— 4 Rue Charlemagne Paris 4ème.

Les personnes qui désireraient trouver ce Roman chez l'auteur s'adresser à Mme. Giral à Dorres 66800 Par Saillagouse.

LA REVISTA DE FONT DE SEGRE

En el desert cultural on viu la Cerdanya, l'Associació Cultural de Llo té el mèrit d'editar una revista: "Font de Segre".

Malgrat la parució anyal d'aqueixa publicació, l'èxit dels primers números mostra que els cerdans s'interessen a llur regió. Aqueixa revista és oberta a tota mena de comunicacions que van del passat històric a les observacions sobre la naturalesa, o bé encara que es fan el ressó de diverses temptatives d'animació local. Es el reflex del patrimoni cultural i físic cerdà que es proposa als lectors. Textos de fons però també d'humor fan una revista eclèctica i molt enriquidora. Aqueix sistema d'any es proposa tres números als subscriptors. Això hauria de procurar una ajuda natural a la revista a nivell del seu finançament, l'abonament 79 - 80 comprèn els números, cinc sis i set.

Sumari del número cinc:

Avis aux lecteurs, per la redacció

Perdonem els... per Jordi Vall Escriu

La gestion commune des eaux de l'enclave de Llivia dans les Pyr (Franco-Espagnoles) per Henri Shemt

Del segle V al segle XI: la Cerdanya Germanica per Alain Pic

Belloc, une histoire, per Sauveur Buscall

Recherches de roches gravées en Cerdagne per Pierre Campmajó

La Taula (conte) de Renada Paula Portet

Les champignons de Cerdagne per Georges Bassouls

Le tichodrome èchelette (Tichodroma Muraria) per Gerard Berlic

Inventaire du massif sud du Carlit (oiseaux) per Gerard Berlic

Album photos

La consciencia d'un poble "gran activitat cultural catalana a Sallagosa i Llo, estiu 1979" per Jordi Vall Escriu

A propos d'hélicopteres, per Michel Gineste

Festival d'Hix, per J.L. Fortuny

La Routé de Sant Feliu per la Redacció

Carnet Cerdan; renseignements, informations per la Mustella de Castell-vidre

Textos publicats en els precedents números de Font de Segre:

El número sis s'ha consagrat a la publicació de la peça de teatre de Jordi Vall Escriu, "Urbanització Villaparadis".

Aqueix número és una temptativa de sensibilització als problemes del medi ambient que toquen plenament la Cerdanya. Car no és estrany de veure en els nostres pobles sorgir urbanitzacions d'estils dubtosos que plantegen un bon nombre de preguntes quant a la concessió de certs permisos de construir...

Una empresa compra tots els terrenys d'un poblet de muntanya per a vendre'ls a uns preus molt alts, alguns notables locals entren en el joc... Credulitats d'uns, intervencions, pressions d'altres, història d'un home que no vol vendre's tot venent la seva terra... Tot això és tocat amb humor. Aqueixa peça és publicada en versió bilingüe Francès - català.

El número set és totalment diferent dels altres dos proposats en aqueix abonament.

Es tracta de reeditar l'obra de Jean Louis Blanchon: "En Cerdagne... les Ecoles de Belle Epoque". Es a la vegada un llibre saborós, curull d'anècdotes i d'històries. Es també un estudi capital per a coneixer la Cerdanya ja que presenta interessos de tipus històric, recordant doncs un passat proper per a alguns, una documentació etnològica que és la història de cada dia dels alumnes cerdans de començament de segle.

Aqueixa publicació és il·lustrada amb una trentena de fotos de grups dels anys anteriors a 1900 i fins a 1930. Fan referència a la gairebé totalitat dels pobles cerdans. Cal afegir a aquests números dels que ja han sortit i que proposen un cert nombre d'estudis sobre el medi natural de la Cerdanya, poesies i contes signat de Renada Paula Portet (Premi de la Biblioteca Catalana 1980); textos i cançons de la Nova Cançó (de Lluís Llach a Ramon Muntaner tot passant per Ovidi Montllor, Marina Rossell, Joan Isaac, l'Agram, Maria André i Pi de la Serra); o encara reflexions sobre el medi ambient o l'economia.

Font de Segre apareix doncs com el testimoni del patrimoni cerdà. Com ens podem suscriure a Font de Segre?

Escrivint a la revista Font de Segre: 66800 Llo, l'abonament 79/80: adiesu 40 francs.

També es poden reservar separatament aquests números: 15 francs el número.

La Col·lecció completa és a dir 7 números, 65 francs.

Els xecs han d'ésser establerts al nom de l'Association Culturelle de Llo. El pagament pot ésser fet també per gir internacional d'una quantitat corresponent a "40 francs", "15 francs", "65 francs".

El pasado sábado, 9 de noviembre, el senador Francesc Ferrer y el diputado Lluís M. de Puig, expusieron en acto público celebrado en los Salones de la Caixa d'Estalvis de Puigcerdá, la actuación parlamentaria de los socialistas que hablaron de Sanidad, Vivienda, Enseñanza, etc.

Los temas dieron pie a un animado debate con abundante participación. La reunión empezó a las 9 de la noche para terminar a la 1 de la madrugada, lo que da una idea del interés de los asistentes.

Empezó el diputado Lluís M. de Puig con una explicación del estado actual de la sanidad en nuestras comarcas y en especial la Cerdanya, que calificó en general "incapaz de cubrir las necesidades de defensa de la salud" y afirmó que a su juicio se da una absoluta desorganización y no existe una medicina preventiva mínimamente seria.

Después de indicar que durante la discusión del texto constitucional se dejó claro el estado de la situación paso a explicar la

LOS DIPUTADOS SOCIALISTAS INFORMAN

actual situación. Apuntó como hasta el año 1979 no se ha conocido la liquidación de cuentas de la S.S., organismo autónomo del Estado cuyo presupuesto alcanza los dos billones de pesetas. En la discusión en el Congreso del texto de la Reforma Sanitaria presentado por UCD los socialistas lo calificamos de "inaceptable" en palabras de todos los diputados socialistas que intervinieron.

Tanto es así, continua, que todos los grupos políticos presentaron enmiendas a la totalidad. Hasta la propia OMS (Organización Mundial de la Salud) ha negado el visto bueno, al proyecto de Reforma Sanitaria del Gobierno.

Comenzadas las negociaciones en torno

al texto de UCD, esta aceptó la inclusión de 10 puntos de los que planteaban los socialistas y demás grupos. Entre los cambios que los socialistas han defendido para el nuevo sistema sanitario podemos destacar la idea de que el presupuesto de la Seguridad Social pase a formar parte de los presupuestos generales del Estado y la desaparición de organismos autónomos como Insalud que pasarían a depender de los correspondientes ministerios.

Otra idea a destacar, por sus efectos sobre la asistencia, es la de reducir el tamaño de los hospitales, en la línea de centros pequeños y especializados y Hospitales comarcales de servicios generales.

El compañero de Puig insistió en lo que

él llamaba el Dret a la Salut, que a su juicio consta de derecho a asistencia sanitaria durante la enfermedad pero también del derecho a una medicina preventiva, encaminada a impedir la llegada de la enfermedad.

De Puig citó también la sanidad ambiental (contaminación, urbana, aguas, etc.) y el control de los laboratorios. Al respecto indicó como en España hay homologados 17.000 específicos mientras en los Países del Mercado Común la cifra oscila en torno a los 6.000 u 8.000.

Los centros de Salud, primer peldaño de la organización sanitaria deben disponer de veterinario, médicos y practicantes, comadronas, farmacéuticos, etc. Su control se encomendaría a asociaciones de vecinos, sindicatos y organismos ciudadanos en general.

Otro de los aspectos donde los socialistas hemos diferido a UCD según decía el diputado Lluís M. de Puig es el de la "igualdad". Para los socialistas el hecho de que los trabajadores tengan que acudir a la asistencia médica privada se debe a la mala calidad de la asistencia pública la cual se ha de mejorar. No obstante no ha sido aprobado ni por UCD y AP en el Congreso. De Puig informó también de la presentación en noviembre de la Ley de Salud por parte de UCD.

El PSC (PSC/PSOE) presentará un texto alternativo basado en el Mapa Sanitario de Catalunya. Este mapa elaborado hace tiempo por el PSC y los demás partidos de izquierda se ha realizado en base a una encuesta de condiciones sanitarias de toda Catalunya.

De Puig destacó el hecho de que este mapa fue aprobado en su día por todos los partidos en la Generalitat Provisional.

En cuanto al tema de la vivienda el senador Francesc Ferrer comenzó explicando como construir viviendas en base a las cooperativas. Dió un repaso a las dificultades y posibilidades que ofrece este sistema en cuanto a la legislación, la financiación, etc.

Explicó como en los últimos tiempos varias ventajas que tenían las viviendas de protección oficial en cuanto a los impues-

tos municipales se han visto reducidas a causa de la necesidad de obtener fondos por parte de las corporaciones.

F. Ferrer nos daba un dato que conviene para su reflexión: "mi cooperativa que durante 20 años ha vendido los pisos más baratos de Girona tiene ahora 80 pisos sin vender".

Finalmente el compañero de Puig explicó la actual situación de la enseñanza. Nos citó unas declaraciones del actual Ministerio de Educación que a mi juicio son sintomáticas, especialmente al ser pronunciadas por el máximo responsable de la Educación en el Estado Español.

Según el compañero de Puig el Ministro afirmó entre otras cosas que "el sistema educativo actual es una máquina de producir parados" "que la Formación Profesional en España es el sumidero del Bachillerato" respecto al carácter del funcionamiento el Ministro lo caracterizó como "elitista" para finalizar afirmando que "el ministerio no funciona". Si esto lo dice el Ministro de Educación podemos darnos una idea de como está la enseñanza. Para el compañero de Puig la enseñanza a pesar de su desorganización y corrupción sigue cumpliendo el papel de formadora de las conciencias en los ideales capitalistas, exaltación del individualismo y de la competencia.

Se extendió sobre los múltiples intereses ideológicos y económicos que la burguesía tiene en la educación. El papel de la Iglesia en este tema también fue considerado. De hecho ya en el texto de la Constitución, la burguesía se preocupó de colocar una serie de puntos que les permitieran asegurar el mantenimiento de la actual situación. En este sentido el ambiguo "derecho a la educación y a la iniciativa privada" para promocionar centros de enseñanza van a permitir el mantenimiento y continuación del actual estado de cosas.

El proyecto de los centros escolares cuya presentación ha supuesto grandes debates, van en la línea de asegurar los privilegios de la escuela privada, elitista y cara y reservada por ello a las familias con grandes ingresos.

Así UCD defiende el derecho a recibir subvenciones de 110 mil millones de pesetas en este año por parte de los colegios privados (80 por 100 de religiosos) y esto mientras la escuela estatal acusa faltas de todo tipo. Faltan maestros cuando más de treinta mil están en paro, falta material, existen malas condiciones de habitabilidad en multitud de centros siguen existiendo clases de más de 40 e incluso 50 niños por aula. Y por si esto fuera poco las cifras de niños sin escolarizar se acerca al millón en todo el Estado.

Como dijo de Puig, se intenta por parte de la burguesía pagar con el dinero de los trabajadores (impuestos - subvenciones) la excelente enseñanza que reciben los hijos de las clases acomodadas.

Por si esto fuera poco para descalificar esta Ley, uno de sus artículos introduce la figura del "ideario de Centro" (algo así como las ideas por las que seguirá la enseñanza en cada centro) lo decide el patrón de cada colegio y lo impone, sin discusión posible a los enseñantes que pueden llegar a ser despedidos si no lo cumplen. Lo reaccionario de esto crea efectos negativos sobre la juventud obrera (que será la que pague las consecuencias) son algo que no ha calado suficiente en la clase obrera.

La explicación del compañero de Puig no deja de ser importante en este trabajo, que debemos llevar adelante los socialistas para dar a conocer el intento de la burguesía, pero estas charlas, estas discusiones, tenemos la obligación de hacerlas llegar a todos nuestros compañeros.

Solo después de informarnos podemos pedir un apoyo y una acción decidida para terminar con esta maniobra de la burguesía española.

El PSC (PSC/PSOE) se compromete a mantener este y otros debates en la idea de que todo lo que se discute en el Parlamento tanto en Catalunya como en Madrid nos interesa a los trabajadores para poder ligar la labor parlamentaria con las necesarias movilizaciones de los sectores afectados. Este es el camino si queremos obtener resultados positivos.

BIOMETANO: ENERGIA CASI GRATUITA

(Segunda Parte)

Vimos en el número 32 que una de las transformaciones de los desperdicios biológicos consiste en la digestión que produce gas. Vimos también cuales son las funciones del depósito-digestor. Veamos ahora

los otros elementos que influyen en tal proceso:

LA TEMPERATURA: la temperatura adecuada parece ser de 28 grados, pero algunas instalaciones llegan a 55 grados. Para

conseguir estas cifras facilmente se puede enterrar el depósito de materia (la tierra sirve en este caso de aislante) y se puede instalar un circuito de agua calentada con unas calderas o mejor, con unos captadores solares. El clima de Cerdeña podría a primera vista impedir la implantación de esta técnica pero instalaciones bien concebidas funcionan en Canadá, Escocia, Suecia y Suiza con temperaturas exteriores muy ba-

gas.

LA HUMEDAD: por cada volumen de materia orgánica seca se necesita añadir de 4 a 19 volúmenes de agua. Con una concentración muy fuerte cuesta crear un movimiento continuo en el depósito para que la digestión se haga bien. Con una concentración muy pequeña la producción de gas es mínima. El grado adecuado de concentración parece ser bastante difícil de definir ya que depende de variables diferentes. Sin embargo podemos decir que es una forma de aprovechar las aguas usadas mezclándolas así con las materias biodegradables.

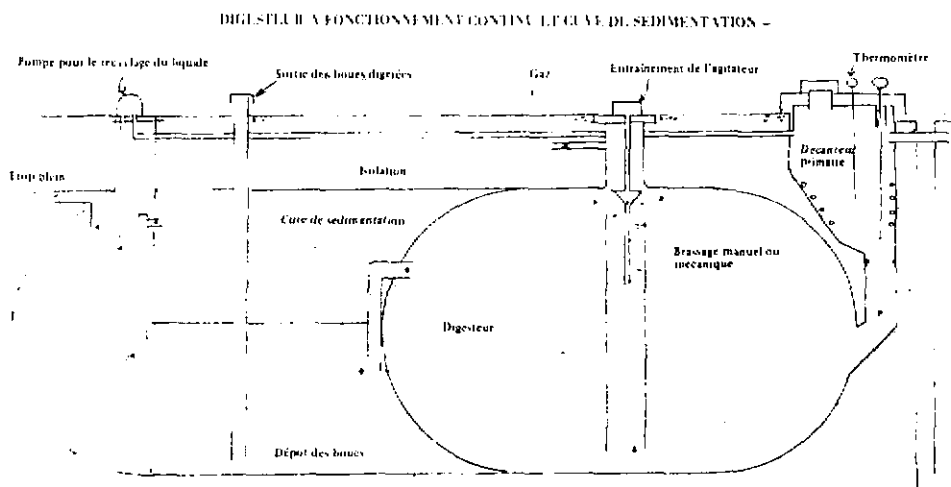
LAS MATERIAS: todos los residuos animales o humanos pueden ser utilizados. Y a esto se pueden añadir parte de los escombros urbanos, la paja, las ramas de los árboles, las hierbas y malezas. Aprovechando estos desperdicios, se ayuda a mantener limpio nuestro medio ambiente, se favorece el crecimiento de los bosques. Limpiando los bosques de todas las cortezas, copas de pino, ramas, troncos muertos, malezas que dificultan el desarrollo de cierta vegetación complementaria y que siempre representan un material favorable para la extensión de los incendios se recupera al mismo tiempo un volumen impresionante de productos orgánicos sin explotar, y se permite mejorar la libre circulación del agua. El agua (sobre todo en zonas montañosas) representa un elemento vivo que todos sus habitantes deben de proteger. Cada año por causas múltiples (rayo, erosión, viento...) los árboles se caen y quedan sujetos por las peñas formando balsas pequeñas. A la vez que se retienen los demás desperdicios abando-

nados por la gente favorecen el desarrollo de mosquitos u otros insectos, y contaminan las aguas impidiendo el crecimiento natural de la fauna habitual.

Para integrar todo esto al depósito de transformación y favorecer la digestión del máximo de materia, es conveniente usar antes una trituradora que lo convierta todo en trozos muy pequeños.

LAS BACTERIAS: no todas las bacterias tienen la misma productividad. Las contenidas en el estiércol de caballo son más "trabajadoras" que las del estiércol de vaca. Algunas son más eficaces con altas temperaturas que con medianas (esto explica que el gas obtenido tenga una concentración en metano diferente según las materias transformadas). Seleccionar las mejores bacterias, es decir las más adaptadas a las condiciones climáticas y agrícolas de la región en la que se van a usar es trabajo de biólogos. Y en este dominio parece ser que no se sepa mucho aún. Sin embargo sabemos que la alimentación del ganado o de los humanos influye sobre la calidad de sus residuos, los cuales influyen sobre la calidad del metano obtenido. Una vaca que ingiere muchas medicinas, que come alimentos pobres en oligo-elementos, tendrá unas bacterias muy "frágiles" cuando estas tengan que trabajar. Favorecer una buena alimentación, una alimentación sin productos químicos de síntesis, es también favorecer la productividad de las bacterias para la transformación en metano.

(Continuará)
M.C.

Amics:

Som un grup de sis persones que estem confeccionant un llibre sobre "Itineraris de Natura a Catalunya". Cada itinerari contindrà informacions de la vegetació que es trobarà al llarg del camí, dels animals més freqüents, dels tipus de roques i també de les masies i altres construccions que hom veurà fent camí. No oblidarem tampoc detalls de força interès, "bones comunicacions" refugis, llocs d'acampada, fonts, ermites i castells perduts...

Ens agradaria que tot aquell que estigués interessat en la nostra feina i pogués aportar quelcom, per petita cosa que sigui, ens escrivís desseguida. Podeu ajudar-nos de moltes maneres, indicant-nos camins interessants, donant-nos el nom i l'adreça d'un conneixedor de la comarca, els transports col·lectius que hi han per la contrada, etc.

Com que aquesta tasca ja fa un temps que la vàrem començar, hem rebut algunes aportacions, però per nosaltres és molt important conec-tar amb la gent de totes les comarques de Catalunya, ja que d'aquesta manera s'ens faria una mica més plànera la recopilació de dades. Confiem que la nostra crida tindrà un bon resó a casa vostra i que ben aviat rebrem notícies vostres.

Arreveure!

Josep Anton Trepà i Alberó

Ens podeu escriure a la Gran Via, 863, 4art. 4a. Barcelona - 18.

LA CIUTAT I L'URBANISME (III)

Deiem en el passat capítol que amb l'arribada de la ciutat industrial apareixia un nou element, el factor econòmic, com a protagonista decisiu del procés d'urbanització. Així, a la gran indústria l'hi interessaven les grans concentracions urbanes perquè l'hi proporcionen un extens mercat de treball sobre el qual l'oferta i la demanda generaran salaris baixos. L'aglomeració massiva permet endemés disposar del treball de dones i nens per preus veritablement despreciables. Les condicions de treball són generalment aterrades (horaris, condicions higièniques, nivell de remuneracions, —determinant de fet lo que RICARDO anomenà la "lleï de bronze del salari", que no es sinó el pur nivell de subsistència física—, privació absoluta de dret dels treballadors) i en aquestes circumstàncies, que la filosofia utilitària justifica baixa la cobertura de llibertat econòmica i de la competència, del predomini selectiu dels més forts, l'assentament obrer en els nous barris o ciutats que l'aparició de la nova indústria ha imposat no podrà tenir altre caràcter que igualment infrahumà.

Però, per altre part, el fet d'aquests nous assentaments massius, que forçan a una ruptura de les velles ciutats i a la creació incessant de nous barris, posa en primer plànol la possibilitat d'una explotació econòmica del sòl en forma sistemàtica i radicalment nova en la història urbana: el pas de superfícies creixents de sòl rústic a sòl urbà sense més que marcar uns carrers i delinear uns solars, lo que s'anomenarà "parcelació" o "urbanització" del sòl, engendra uns enriquiments espectaculars i segurs, que no es debta en justificar desde el dogma jurídic de la propietat immobiliària com un dret absolut. És un fet de no difícil comprobació observar que les grans fortunes personals tenen en la major part dels casos un origen, o una potenciació decisiva, quant menys, en aquest camp de la vida econòmica que és l'explotació del sòl.

L'urbanisme es converteix així en un tema explosiu, social i políticament. En el seu entremat d'interessos entra irrevocablement per una part, el gran capitalisme, en el seu aspecte més negatiu i crític; per altra part, en la seva cara oposada, es vincula amb l'aparició d'una classe social humillada i explotada, que protagonitzarà en endavant la lluita política, el proletariat, gran creació de la revolució industrial i habitant característic de la nova ciutat, a la que presenta una gran part del seu sentit.

La ciutat, desde el seu origen històric, com ja s'ha vist havia sigut sempre l'expressió i l'instrument d'una elevació de la vida col·lectiva. Ara, per primera vegada, apareix amb el seu rostre negatiu, com un instrument de degradació de la integritat humana, com una construcció que permet i potencia l'explotació de l'home. Sense perjudici de que es mantingui també la seva funció positiva de potenciació tècnica, social, cultural, dins la civilització nova que la revolució industrial ha overt, cridada a ésser característicament una civilització essencialment urbana.

De tots aquests elements singulars en sortiran els grans temes de l'urbanisme nou, que al segle XIX inaugura: la imposició dels grans serveis urbans que fan possible i vertebran les grans concentracions, la lluita contra els assentaments deficients per l'imposició d'uns estandars urbanístics i constructius mínims, el destacament d'un principi col·lectiu i solidari que s'anteposi als interessos purament utilitaris i econòmics dels empresaris i dels propietaris del sòl per ordenar i dirigir un desenvolupament urbà positiu, eliminant els grans factors disfuncionals que l'experiència havia demostrat existir en formes tant sovint dramàtiques.

Arriuem així, al nostre propi temps, el qual no ha fet sinó desenvolupar les línies de tendència inaugurades el segle passat, portant-les a llur màxima tensió. La consolidació del fenomen metropolità amb densitats i extensions impensades, el procés de concentració de la població en estructures urbanes, amb la reducció a proporcions mínimes (per baix de les dues xifres percentuals ja en els països desenvolupats) de la població agrària, i amb l'aparició del risc de la desertització de parts ingents dels països, ha arribat ja a un punt crític tot i que no encara, pel que es pot vislumbrar, el punt límit. Una revolució tècnica intensiva ha determinat aquest fenomen, i, a la vegada, el sosté i el fa possible.

L'urbanització de les nostres societats, en el sentit estricta de l'assentament en estructures urbanes, sembla ja cosa resolta, si encara no consumada. Fins aquesta fase històrica coexistien les ciutats amb una societat rural més nodrida demogràficament. Aquesta coexistència ha jugat com un dels factors dinàmics més vius de la nostra civilització. La ciutat i el camp han sigut expressió cadesqun de principis socials i culturals diferents; en la ciutat, l'articulació abstracta dels individus, la idea racional de la vida, la llibertat espiritual, la igualtat, la busca incessant de noves vies en tots els terrenys i de noves expressions culturals; en el camp, les velles formes de la civilització pagesa, amb el predomini de les famílies (les "cases") sobre els individus, i de les famílies jerarquitzades com castes històriques, amb el sentit tradicional i no racional, de la vida, amb el manteniment

de tots els valors i vinculs històrics, amb la repetició, i no la innovació, com a ideari. A lo llarg dels segles, desde la fi del món antic fins avui, però aquests subsistia viu i subjectiu, amb l'ordre de valors supostament etern, com el reservori d'unes presumptes constants humanes.

Aquesta situació està virtualment closa. La ciutat està en camí d'absorbir totalment, i d'extingir, per tant, aquest vell món rural. La "revolució verde" ha imposat la industrialització i comercialització del camp, fins ara conservador d'un sistema primitiu d'autoconsum i, a la vegada ha fet possible la potenciació de llurs productes amb un mínim de mà d'obra. En la vella Europa, que tant deu i entranyable civilització pagesa, que es pot estimar ja consumada en EE.UU. El Pla MANSOLT de la Comunitat Econòmica Europea, o el Pla VEDEL, de França, no són més que un intent reacionalitzador d'aquest fenomen, ineluctable a no molt llarg plaç.

No sembla necessari enfatitzar aquest fet. Tampoc es correspon valorar-lo, intentar esbrinar lo que ha d'aportar, inevitablement, a la futura condició humana. Des de la nostra perspectiva, en tenim prou en constatar que, com es digué al començament, l'urbanisme ha concluit per absorbir l'espai terrestre sencer.

Aquesta civilització essencialment urbana, en la que estem entrant cada cop més resoltament, encara que no s'expressa necessàriament en les "utopies de l'infern" de Ecumenòpolis i demés mites de la ciència o l'urbanisme ficció, ha posat endemés damunt del tapet, per l'enorme potència de les tècniques en las que s'apoya, la possibilitat mateixa d'una destrucció (fins i tot total) de la natura. Per una part, està el fet d'una paradoxal búsqueda de la natura i una fugida de la ciutat entesa com a reducció tancat, que apoiada sobre la revolució dels transports, ha originat un procés de dispersió urbana ("nebuloses urbanes" en expressió de GOTTMANN), en barris o ciutats jardí sobre cercles concèntrics cada cop més extensos ("exurbis", per diferència amb "suburbis", en una certa terminologia americana), fenomen que tendeix a reduir les velles ciutats a centres de treball o de comerç i que, en qualsevol cas, està multiplicant l'exigència d'una "residència secundària" (o de vastes "zones turístiques" ja internacionals) dedicades al lleure, en un procés que s'ha anomenat, també paradoxalment, encara que certerament, de "rurbanització" (BALLER i ROUX). Per altra part, els problemes de la contaminació del medi ambient (sobre els que, per cert, s'ha volcat abusivament una ideologia catastròfica, amb seguretat no justificada, sinó molt parcialment) que fins ara no havien afectat massa a la problemàtica dels assentaments i de l'acció sobre el territori, passant necessàriament a un primer plànol

destacat, com una condició inexcusable de la nova vida humana damunt el planeta.

D'aquesta manera, la virtual destrucció del món dels pagesos, vells guardians de la natura i les formes de vida seculars a ella lligades, i el perill notori d'una agressió creixent d'aquesta, per les noves tècniques i pel mateix procés urbanitzador dispers directament, ha fet sorgir un cop més parado-

xalment, amb una insoslaible necessitat de la nova civilització superurbana, el d'una eficaç i resolta protecció de la natura, el qual comerç amb l'home és absolutament necessari per l'equilibri físic i psíquic d'aquest, per la seva subsistència com a espècie biològica.

Tota aquesta acció sistemàtica i global sobre el territori ha fet de l'ordenació

d'aquest una de les primeres funcions públiques de l'ordre polític actual, no solament estatal, sinó internacional (accions entre Estat limítrofs, de les organitzacions regionals internacionals com la Comunitat Econòmica Europea, de les Nacions Unides fins i tot, declaració d'Estocolm de 1972).

X.B.

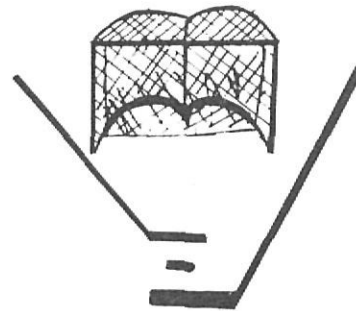
esports

Con motivo de la inauguración de la Piscina Climatizada cubierta municipal de Torelló se disputó un triangular de natación entre los equipos de Vic Club Patin, Avinyó, y Puigcerdá, en Torelló, el día 7 de Diciembre de 1980, a las 12 de la mañana. Se disputaron 24 pruebas para las distintas categorías, según resultados que se acompañan:

Relación de premios obtenidos por los nadadores de Puigcerdá en Torelló

Medalla de Oro	Prueba	Tiempo	Año Nac.
Josep Vivas	50 m. braza	0.52.0.	71
Esther Palomares	50 m. braza	0.50.9.	70
Conchita Tosas	100 m. braza	1.34.1.	67
Marta Marin	100 m. libres	1.18.0.	68
Medalla de Plata			
Esther Palomares	50 m. marip.	0.54.1.	70
Pere Bover	100 m. braza	1.31.4.	67
Josep Vivas	50 m. espalda	0.50.3.	71
Conchita Tosas	100 m. espalda	1.30.9.	67
Josep Vivas	50 m. libres	0.42.1.	71
Conchita Tosas	100 m. libres	1.19.0.	67
Medalla de bronce			
Pere Mas	50 m. marip.	0.54.7.	71
Conchita Tosas	100 m. marip.	1.32.3.	67
Cristian Clapera	100 m. marip.	1.33.6.	66
Antoni Ramos	100 m. braza	1.48.6.	69
Raul Jimenez	100 m. braza	1.34.1.	66
Pere Mas	50 m. espalda	0.54.8.	71
Esther Palomares	50 m. espalda	0.50.2.	70
Miguel A. Martin	100 m. espalda	1.48.0.	68
Pere Vivas	100 m. espalda	1.22.9.	66
Esther Palomares	50 m. libres	0.46.8.	70
Enric Treserras	100 m. libres	1.22.0.	69
Pere Vivas	100 m. libres	1.12.9.	66

Torelló, 7 diciembre de 1980

JA HA COMENÇAT LA LLIGA

C.H. JACA 12 — H.G. PUIGCERDA 3

El dia 13 de desembre va començar la lliga de hoquei sobre gel. El Puigcerdá va jugar a la pista del Jaca, equip que aquest any ha guanyat el trofeu ciutat Condal, eliminant equips com el Barça 10 - 5, i el Txuri - Urdiñ, 5 - 3. El Puigcerdá acudí a l'enfrontament amb ganes de brindar un bon espectacle i segur que va deixar un bon gust de boca.

Des d'un bon principi es donà la cara, i la primera part va ser molt emocionant acabant amb un apretadíssim 3 - 2, i les dues vegades el Puigcerdá s'havia avançat en el marcador, aconseguint els gols els jugadors Tona i Gendrau.

A la segona part l'equip va baixar força i crec que entre altres coses va ser degut a dues expulsions dels jugadors del Puigcerdá ja que el Jaca les aprofità per marcar dos gols i va ser aleshores quan els d'Osca es varen fer amb el partit i marcaren tres gols més.

La tercera part va ser més anivellada de nou desaprovechant el Puigcerdá claríssimes oportunitats de gol i el parcial fou 4 - 1 gol marcat pel canadenc Patt.

Crec que es pot considerar com un bon resultat potser hagués sigut més just un 12 - 6, però de tota manera l'equip té molta moral i cada dia es va a més i això és l'important.

Quan aquesta revista serà a les vostres mans, ja s'haurà jugat el partit contra el Boadilla de Madrid i esperem que aquest partit s'haurà resolt a favor del nostre equip.

Alineacions:

C.H. JACA: 1, Rick Brown; 2, Santiago Tello; 3, Rivero; 4, Dela Salud; 5, P. Arbues (2); 6, Castan (1); 7, Javier Pueyo; 8, Bosque; 9, Bescós; 10, Louis Clemens (3); 11, J.C. Puevo; 13, Callizo (1); 14, Estaun; 15, Luz; 16, Sanchez; 17, Capillas (5); 18, Sainz; 19, Barón.

C.H.G. PUIGCERDA: 18, de Bran, 4 Patt Falconer (1), 5, Cadefau; 19, Luengo; 10, Gendrau (1); 21, Trescents; 20, P. Capdevila; 16, Pierre Barriere; 6, Costa; 8, Tete Llaberia; 15, Tapies; 3, Massó; 11, B. Capdevila; 27, Tona (1); 17, Llaberia.

Els resultats dels darrers partits pre-temporada del Puigcerdá foren:

Satde Touloussin 7 — C.G. Puigcerdá 6
C.G. Puigcerdá 7 — C.G. Catalunya 0

Pere Capdevila

CUENTO DE NAVIDAD: LA BUENA ACCION

Ven pobre. Acercate pordiosero. A mis brazos paria. Creo que lograré no ver tus andrajos y resistir el olor a miseria, al fin y al cabo sólo se trata de una vez al año y para alimentar y adornar mi conciencia, bien puedo hacer un sacrificio.

Cuanto más andrajos lleves, más recia sea tu barba y más rancio tu olor, mayor será mi buena acción anual, y cosecharé, también, mayor mérito. Toma, aquí tienes este paquete. Hallarás, en él, prendas de abrigo que buena falta te hacen. La americana te va larga, está rota por los codos, y los botones emigraron, pero ¿para qué necesitas abrochartela? Así resulta más cómoda y podrás respirar hondo, ensanchando el pecho cuando la gratitud te ahogue. Encontrarás, también en el paquete, unos pantalones; te serán largos, mi talla es superior a la tuya, por lo visto la desnutrición no permitió que crecieras. También están rotos por los fondillos, pero si los cortas quedarán a tu medida y los agujeros del trasero no se verán ya que la americana te llega casi, hasta las rodillas. Toma, también unos juguetes, ya sé que la muñeca está rota, le falta un brazo, le cuelga un ojo, y tiene la cabeza abierta. El coche de metal está aplastado y perdió una rueda. Mis hijos no cuidan los juguetes ¡tienen tantos! pero los tuyos podrán usarlos, el coche es mejor que la lata que tu hijo arrastra tirando de un cordel y tu hija podrá tener en brazos una verdadera muñeca, de las caras, en vez del montón de harapos que mece y abraza. ¡Ah! y toma también éstas galletas que sobraron hace tiempo, están reblandecidas, pero si las das al abuelo, como no tiene dientes, a lo mejor se las traga enteras y no advierte el gusto a polilla.

Bueno, pobre, ya ves que procuro satisfacer tus necesidades e intento paliarlas con amor, como deben hacerse las buenas acciones.

Sólo me resta desearte una feliz Navidad y un dichoso Año Nuevo.

Trovador
(Navidad 1980)

ELEGIA PER A UN ARBRE DE NADAL

*Avet gegantí
Que et dreces altivol
-visió de somni, meravella ideal-
On són els teus germans de la muntanya?
Mai més no els veuràs. . .
Eres el més bell, el més alt,
I per això t'aterraren
I et dugueren
A la ciutat atrafegada
Que volia un arbre de Nadal.*

*I ara tu demanes
Amb els braços estesos, desemparadament
Demanes la neu benaurada
Que queia flonjament
Com una manyaga,
Damunt teu,
I sospires pel sol vivificant de l'estiu,
Per les nits rutilants de celístia,
Pel silenci del bosc encantat
Per la pluja que et besava dolçament. . .*

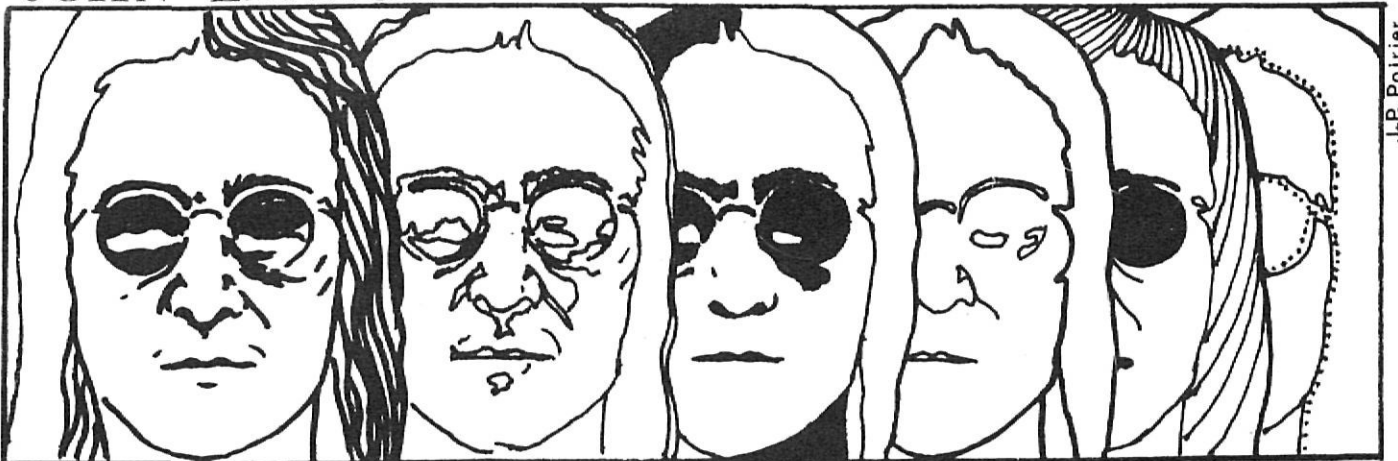
*Només podria compensar-te
De la pèrdua de tanta bellesa
La lluisor d'uns ulls d'infant
I dels homes i dones que són com infants
I t'admiren encisats
I se'n tornen cap a casa
- amb la teva imatge al cor
I una mica més bons-
Deixant espurnetes d'il·lusió
Enganxades a les teves branques.*

T. Aimeric i Padrós

música

JOHN LENNON

ADIOS

CABRIT AL FORN

Ingredients: 1 Qg. de cabrit, 1 copa de xerès, 1 llimona, 1 cullerada de canyella.

El dia abans, tallat el cabrit a trossos un xic grosos, es posa en un atuell profund, amb el vi, el suc de llimona i la canyella. Una hora abans de servir-lo es posa en una cassola amb llard, es sala, es tapa amb un paper d'estrassa i es fica al forn fort. Ha de quedar ros per fora i una mica cru de dintre.

Es pot acompanyar amb pèsols bullits i amb la mateixa salsa del rostit a part en la salsera.

BESUC FARCIT

Després de net el besuc, es treu amb molt de compte l'espina, es sala i es farceix amb alls, julivert, ou dur i musclos cuits tot trinxat. Es col·loca en una plata de forn amb oli i llard i una copeta de vi ranci i es fica al forn. De tant en tant es mulla amb una mica del seu suc perquè no quedi massa resec.

BON NADAL
Rosa Maria

cartes a rufaca

A la Asociación de "Amics de Cerdanya" que publican RUFACA, quisiera pedirles varias aclaraciones sobre los puntos que a continuación expongo: en su número 30, en la sección de Arte-cultura-cine, citan: "el día 3 de agosto, domingo, en el "Claustro de Puigcerdá" tendrá lugar la representación de la obra teatral RICARD III a cargo del grupo "Inteatrex" que se formó en Palamós, el año 1978".

En su número 31, y en la misma sección citan:

"El domingo 3 de agosto tuvo lugar la representación escénica en el "Claustro de Santo Domingo" la obra de W.S. RICARD III a cargo del grupo Interatrex de Lérida".

Y yo pregunto...

El referido grupo se llama: ¿Inteatrex o Interatrex?

Este grupo se formó: ¿en Palamós o en Lérida?

Y por fin: ¿en qué claustro actuaron en el de Puigcerdá, en el de Santo Domingo o bien en el de Sant Domènec? ya que éste último es el que figuraba en los programas. No sabía que en la Villa hubiese tantos claustros como para formar esta confusión.

No debo ocultarles mi desencanto al ver que no solamente dedican un espacio muy reducido de su publicación al apartado citado, sino que en lo poco extenso del mismo, incurren en informaciones equívocas, que si son lamentables en otros apartados, mucho más lo son en lo que a manifestaciones culturales se refiere y de las que estamos tan faltos por estos lares.

Quiero aprovechar la oportunidad para agradecer desde esta publicación el esfuerzo, digno de elogio, al grupo Inteatrex, por ofrecer en dos meses, a unas veinte pobla-

ciones distintas gerundenses, esta obra de William Shakespeare, RICARD III, que Martirià Coll interpretó en dicción, gesto, y figura, con verdadera calidad de actor nato.

Con gracias anticipadas por la publicación de la presente, les saluda,

M. Rosa Balius
Urus - Gerona

NOTA DE LA REDACCION

La Sra. M. Rosa Balius, en su escrito, pide una serie de aclaraciones que gustosamente satisfacemos a continuación:

1. Efectivamente, al hacer referencia al grupo de teatro que representó el "Ricard III" de Shakespeare, existe un error en el número 31 de RUFACA, y en lugar de escribir su nombre auténtico "INTEATREX" aparece el de "INTERATREX", una R que se coló. ¿Será aquello de los duendes de las imprentas?

2. Otro error consiste, y la Sra. Balius lo hace constar, es el de confundir la localidad de origen del grupo de teatro. Efectivamente, es de Palamós y se fundó en 1978. Esta vez no es imputable a los duendes, sino a la "prisa" con la que, en ocasiones, hay que realizar los artículos debido a la falta de gente que hace posible la aparición de RUFACA.

3. En relación a la presunta confusión que podía ocasionar el asunto de los claustros, esta redacción no cree haber inducido a ello, pues no es demasiado difícil comprender la identidad del "Claustro de Puigcerdá" (RUFACA 30) con el "Claustro de Santo Domingo" (RUFACA 31) o "Claustro de Sant Domènec" (simplemente en catalán).

Una vez aclaradas o contestadas estas pequeñas cosas, nos gustaría hacer hincapié en otras consideraciones que la Sra. Balius hace en su carta y que, de entrada, nos parecen más importantes o más interesantes.

Sobre todo, el desencanto que produce a nuestra comunicante el hecho cierto del poco espacio que la publicación reserva para acontecimientos culturales. Por un lado, RUFACA pretende dar la oportuna información de cualquier acontecer de la vida ceretana, tanto en el orden social, como político, cultural, etc. Por otro, lo intenta conseguir con los medios, no ya económicos, sino simplemente humanos de que dispone. Es decir, el equipo que mes tras mes intenta sacar adelante la publicación es reducido, es mínimo, y nunca se ha cansado de repetir, de insistir que estas páginas están abiertas a todo el mundo, a todo aquel que quiera colaborar y que quiera aportar su granito de arena a un empeño que de por si ya creemos cultural: el de la comunicación.

Lo que no puede imputarse a RUFACA es la existencia de un desierto "cultural" en nuestra comarca. Lo que no puede exigirse a la revista es manipular una realidad concreta y obligarle a redactar o publicar crónicas de algo que no existe, de aquello que para muchos —y nos contamos entre ellos— habría de ser una práctica cotidiana, pero que muy pocos —poquísimos— están dispuestos a hacer efectivas con su esfuerzo y ¿por qué no? con su sacrificio.

Bien, ¿qué nos queda por añadir? Solamente una cosa: esperamos su colaboración y la de todos aquellos que realmente quieren ver algo más que un espejismo en el desierto cultural de Cerdanya.

LA COMISION DE FIESTAS DE LA PLAZA CABRINETTY PUNTUALIZA:

El motivo de esta carta no es otro que el hacer unas aclaraciones acerca del artículo que, sobre el tema del Trial Indoor y firmado por "Fiasco", apareció en la RUFACA del mes de octubre. En él se comenta que la organización, montaje y desmontaje de la prueba corrió a cargo de los incomprensidos aficionados al deporte de la moto.

Sin intención de desmerecer en ningún momento dicha afición queremos hacer un breve relato de lo ocurrido.

A finales del mes de agosto pasado y ante la proximidad de la fiesta de la Plaza Cabrinetty la comisión organizadora, en la que no hay ningún practicante del deporte de la moto, decidió proponer a los aficionados de Puigcerdà la celebración en el día de la fiesta de un Trial Indoor, pidiéndoles colaboración ya que ninguno de nosotros estaba capacitado para configurar las zonas. Se llegó a un acuerdo y el montaje de la prueba se llevó a cabo en plena cooperación entre miembros de la comisión y aficionados; comprometiéndose estos últimos en ayudar a desmontar la prueba una vez finalizada ya que a media tarde debían actuar los músicos. La prueba se celebró el domingo día 7 de septiembre por la mañana con un éxito sobresaliente en cuanto a asistencia de público y en lo deportivo. Pero cuando terminó la prueba la "incomprensida" afición desapareció y tuvimos que desmontar la prueba entre tres miembros de la comisión y algunos (pocos) vecinos. Teniendo en cuenta que en la prueba había dos coches, maderos de la vía del ferrocarril, bidones, neumáticos, balas de paja y numerosos pedruscos y con el tiempo justo, el trabajo no fue sencillo. La afición nos había dejado plantados.

Resumiendo, tanto la iniciativa como el desmontaje de la prueba correspondió enteramente a miembros de la comisión, compartiendo méritos con los aficionados a la hora de montar y organizarla. Igualmente los premios fueron donados por la comisión.

Con esta carta solamente hemos pretendido dejar claro que gente de esta villa se preocupó, sin ser practicantes, en organizar una prueba de trial en el mismo corazón de Puigcerdà, y si se puede decir que alguien no correspondió plenamente, estos fueron los propios aficionados. Por lo tanto pedimos al señor "Fiasco" que en su próxima crónica sea más objetivo y diga la verdad de lo ocurrido sin ensalzar más de la cuenta ni a unos ni a otros.

Una vez aclarado el asunto, esperamos que el año próximo haya un mejor entendimiento, ya que por nuestra parte nos comprometemos a organizar una nueva edición del Trial Indoor con la esperanza de que sea si cabe un éxito mayor que el de la pasada edición.

Affmenté.

Comisión de Fiestas de la Plaza Cabrinetty

ANEM CAP AL CAOS

M'he decidit a escriure aquesta carta a RUFACA a raó que el dia vint de novembre a la nit em varen forçar una finestra del cotxe, que tenia aparcada al meu carrer, i em varen robar totes les eines que hi tenia. Les meves eines de treball. Això, si fos un cas aïllat potser no tindria massa importància. Però resulta que últimament a Puigcerdà ja s'està passant de taca d'oli amb aquestes malifetes. Tenim el poble ple de "quinquis". Avui toca el rebre a un botiguer, demà al propietari d'un vehicle, etc. Vaig donar part a la Guàrdia Civil per tal que si enganxaven algun dia algun "quiqui", que tingués també les meves eines, ho tinguessin en compte. Probablement, però, qui sap on paren ja.

Fins aquí he exposat el fet, però vull anar més enllà. La culpa de tot això és del Govern. D'un Govern inoperant que no castiga els malfactors. Es més: Els fomenta. Sí, perquè si un senyor que roba un ràdio-cassette d'un cotxe sap que el ficaran a la presó un parell de mesos ben tip i sense fer res, no té pas massa manies a fer-ho. Si aquest senyor sabés que a la més mínima li cauen 5 anys de treballs, no pas forçats, però sí "a tanta feina, tanta teca", i sense cap mena de maltractes, però privat de la llibertat amb uns grills als turmells, tal vegada s'hi pensaria una mica. Hi ha carreteres i túnels per fer, per exemple. Fins i tot, el Govern els podria posar vint duros cada dia en una llibreta i així en acabar la condemna sortirien curats i amb un mínim de diners per a començar a viure com tothom. Perquè una de les desgràcies més grosses en el sistema penitenciari actual és que quan deixen anar un tipet d'aquests surt sense un duro, de la presó. Ja m'explicaran quines alternatives té, l'element en qüestió. Treballar? No el vol ningú. Claríssim: tornar a delinquir. Per això crec que una cura de 5 anys d'aprenent a treballar i a viure, els aniria d'allò més bé. I sobretot, que en sortir de presidi no tindrien necessitat de robar perquè tindrien diners. Això és utòpic? Perquè, Qui rep les malifetes dels "quinquis" majoritàriament? La classe mitja. S'està marejant massa la classe mitja. Que potser interessa tenir-la intranquila? O és que hem d'anar cap al caos?

Francesc Xavier PUJOL i POSTIUS

cal llegir

De l'editorial HOGAR DEL LIBRO, la col·lecció NOVA TERRA de la que reproduïm els títols que han arribat a les nostres mans. Cal dir que encara resten per aparèixer altres obres de les que anirem informant.

L'HOSTAL D'ENTENÇA de Francesc Viadiu.

SOPHIE O ELS MALS DE LA DISCRECCIO 3a. edició de Jaume Vidal i Alcover.

ELS ORANGUTANS. 2a. edició de Joaquim Carbó.

LES ESCOLES POPULARS AHIR I AVUI. 3a. edició de Joaquim Ventalló.

rufacades

► La vida es Bella.

Esben veritat que estimem Puigcerdà. Mireu la quantitat de "petons" que donem al terra quan arriba l'hivern... I és que som més sentimentals!!

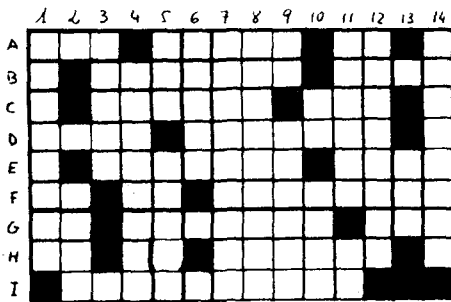
► Qui és el "crostellut" que s'atreveix a dir que a Puigcerdà es critica i no es fa mai res, eh? Ja està bé! A veure, si no es critiqués no es faria mai res, cony!

► No es cierto que en Puigcerdà solo preocupa el "fer peles". También preocupa el como sacarles más intereses. Jo!

► BANDO: Queda terminantemente prohibido NO APARCAR en lugares prohibidos sobre la aceras y bordillos de las calles, encima de los bancos, ni pisar las exposiciones de frutas y capazos de las calles. Ja està bé!!

► No hay mal que por bien no venga: el Ayuntamiento con sus plenos, ha creado un ode los mejores somníferos actuales que se conocen. Felicidades y "chapeau"!!!

damero 3

"¿Qué es realmente la Colonia Simón?"
 (C. I. 33 (A)F. 1A, 32, p. 113)

Los niños de la Colonia Simón tienen que subir
 andando al colegio porque el transporte escolar
 nunca ha pasado a recogerlos.

- Planta de cacao y azúcar
- Uccos
- Dos golpes
- Color dorado
- Jilguero
- En ningún tiempo
- Familiarment, muy pequeño
- Barco pequeño
- Carretillo de azúcar
- Orden de cantiles(pl.)
- Darón vuitres
- Niño de los barques
- Planta liliácea, de flores
 blancas, muy olorosa.
- Ocuparse con alguna cosa
 un remedio vicio
- Contones

socorrisme

EN CAS D'INFART

QUINS SON ELS SIMPTOMES:

Dolor fort i sobtat al pit
 Suors, pal.lidesa i mareig

QUE HE DE FER:

Descordar-li la camisa i el cinturó
 Avisar una ambulància que el traslladi
 a l'hospital (tel. 88 05 47/88 06 62/36)
 Si es presenten problemes respiratoris,
 practicar el boca a boca
 I en cas de vòmits inclinar el cap del ma-
 lalt cap a un costat.

QUE NO HE DE FER:

Deixar-lo aixecar-se
 Donar-li cap mena de beguda

Secció de Socorrisme de Creu Roja

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"

José Antonio, 22

PUIGCERDÀ

Telèfon 88 01 47

MEF, S.A.

MUNTATGES ELECTRICS
DOMESTICS I INDUSTRIALS

Avda. Dr. Piguillem, 3

PUIGCERDÀ (Girona)

F. RIVEROLA
Numismàtic

Compra i venda de monedes
antigues de col.lecció.

Alfons I, 50 - 1er.

TEL.: (972) 88 08 66 - 88 08 94

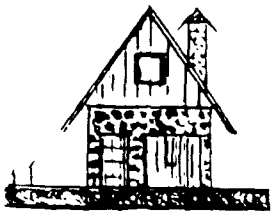
PUIGCERDÀ
(Girona)

Antiguitats E. ORRI

Major, 30

PUIGCERDÀ

Tel. 88 02 87

CONSTRUCCIONES
F. BRAVO

Colònia Simon, 17, 1er., 1a

PUIGCERDÀ (girona)

Tel. 88 13 44

Palau 3

Major, 13

— Telèfon 88 06 99

— Puigcerdà

selecciones

SOUVENIRS - JUGUETERIA
ARTICULOS REGALO

LISTAS DE BODA

PLAZA DEL CAMPANARIO, 10

Tel: 88 02 77

PUIGCERDÀ

electrodomèstics

PIRINEU

Avinguda Dr. Piguillem, 3

PUIGCERDÀ
(Girona)

CAN BORRELL

MAS CATALÀ

MERANGES (LA CERDANYA)

Tel. (972) 88 00 33

**CUINA TÍPICA CATALANA GUARDONADA
AMB ELS PREMIS "IGNASI DOMÈNECH"**

1978 - 1979 - 1980

**PREMI INTERNACIONAL DE TURISME
I GASTRONOMIA 1980**

MEMBRE DE LA "CHAINE DES ROTISSEURS"

PROMOTOR DEL "CONSELL CATALÀ DE LA CUINA"

**GUIES GASTRONÒMIQUES I TURÍSTIQUES D'ESPANYA:
CLASSIFICACIÓ: CAMPSA: 1 SOL - GOURMETOUR: 7 1/2 - 10**

(ACONSELLEM RESERVAR PLACA PER TELÈFON)